

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Σοσιαλιστική Εργατική Εφημερίδα

ΟΙ ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΝΑΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΟΥΝ
ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΗ ΒΟΣΝΙΑ

σελ. 4

ΕΝΙΑΙΟ
ΛΥΚΕΙΟ

σελ 8

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ
ΕΚΛΟΓΕΣ

σελ 12

ΜΕ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΑΜΑΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΕΒ

Μαης '68

η εξέγερση των φοιτητών και εργατών
που συγκλόνισε την Ευρώπη

Κυβέρνηση και ΟΕΒ συντονίζουν τις επιθεσεις τους εναντια στην εργατική τάξη. Ο Ζιβαναρς τα ζητά όλα και ο υπουργός εργασίας παριστάνει τον ουδέτερο που θα βρει την «χρυσή τομή» για να συμβιβασει τους δυο αντιπαλούς.

**η «τρίμερης συνεργασία»
είναι μια απάτη**

Ποσο ουδέτερος όμως είναι ο Μουσιουττας και η κυβέρνηση που εκπροσωπεί; Ποιος ήταν ο πρώτος που διδάξε την τεχνη της παραβίασης των συμφωνιών και της καταργήσης κεκτημένων; Δεν ήταν οι εκαστοτε κυβερνήσεις με τους υπουργούς εργασίας τους; Δεν ήταν η κυβέρνηση που αρνήθηκε να εφαρμόσει το '89 την συμφωνία αναβαθμίσης των δασκάλων; Δεν ήταν ο ίδιος ο Κληριδής, που αρνήθηκε να εφαρμόσει την συμφωνία για τις αυξήσεις των δημοσίων υπαλλήλων τα περασμένα Χριστούγεννα και αναγκάσε την ΠΑΣΥΔΥ να καλεστεί σταση εργασίας;

συνεχία στη σελ 3

Ο ΣΩΒΙΝΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΠΕΡΑΣΕ

Την 1η του Απριλίου οι ενωτικοί εθνικιστές του περιοδικού «Ενωσις» βρῶνταν στην Λευκωσία με αφίσσες που υποστηρίζαν την ένωση και προβαλλαν το σύνθημα «Καλός τουρκός ο νεκρός τουρκός». Λίγες μέρες μετά, προσπαθήσαν να διαλύσουν εκδήλωση που οργανώνει ο Νεοκυπριακός συνδεσμός, και στην οποία θα μιλούσαν τρεις τουρκοκυπριοί, όπως είχαν κάνει στο παρελθόν όταν διαλύσαν εκδήλωση ε/κ και τ/κ ζωγραφών.

Ντυθήκαν τις ελληνικές σημαίες σαν μανδύα και κρατούσαν πανό που εγγράφον «καλός τουρκός, ο νεκρός τουρκός», «1 νεοκυπριός = τουρκός». Είχαν μάλιστα την ελληνική σημαία με τον δικεφαλό, σαν σύμβολο της αναβίωσης της μεγάλης ιδέας. Συνέχεια προκαλούσαν μπεινόντας μπροστά στη είσοδο της εκδήλωσης και εμποδίζαν τον κόσμο να

μπει στο χώρο της εκδήλωσης. Αν και δεν ξεπερνούσαν τους 20 με 25 δημιουργούσαν καμποίηση φασαρία. Αργότερα ένας απ'αυτούς συνεληφθήκε με ένα μεγάλο μαχαίρι κρυμμένο στο πόδι. Η παρουσία τους και μόνο, είχε σαν στόχο να επιβάλει ένα εθνικιστικό κλίμα και να φμώσει κάθε αποψη που βρίσκεται έξω από την εθνικοφροσύνη και το «Έλλας - Κυπρος - Ένωση».

Ποιος όμως έδωσε τη δυνατότητα σε μια δράκα ακροσώβινιστες να τολμήσουν να βγάλουν τα βρωμικά συνθήματα τους προς τα έξω. Η ίδια η κυβέρνηση και η εκκλησία με το κλίμα της ενωσιολογίας και του εθνικισμού που καλλιεργούν με την αποκατάσταση των 62, με την ηρωοποίηση και τον εξαγνισμό του φασίστα Γρίβα και του κομμουνιστικοφάγου και τουρκοφάγου Γιωρκάτζη, με το σωβινιστικό συλλαλητήριο για την Μακεδονία που χρηματοδοτήσε και οργανώσε το μοναστήρι του Κυκκού και άλλα παρόμοια.

Όλα αυτά τους εστρώσαν τον δρόμο για να βγουν τόσο ξεδιάντροπα και επιθετικά προς τα έξω. Όμως αυτή τη φορά δεν τους πέρασε. Δεν καταφέρνουν να διαλύσουν την συγκέντρωση, βρήκαν απέναντί τους ένα κοσμο που ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα της Εργατικής Δημοκρατίας και κινητοποιήθηκε για να τους φράξει τον δρόμο. Απέναντί σ'αυτον το εθνικιστικό έμετο προτάξαμε το πανό με το σύνθημα: «Όχι στον σωβινισμό - Ελληνες και Τούρκοι εργατές ενωμένοι». Τα σωβινιστικά αποβρασμάτα του Αιγαίου επαθαν όπως τους ταυρούς που βλέπουν κοκινό πανί όταν ειδαν αυτό το σύνθημα. Η αποφασιστικότητα των συντροφών που ήταν έξω από την εκδήλωση όμως και η μαζικότητα της συγκέντρωσης μέσα στην Πύλη δεν τους αφήνε πολλά περιθώρια. Τα μαζέψαν και εφυγαν.

Η κινητοποίηση στην Πύλη παρα τις αδυναμίες της έδειξε ότι τα σωβινιστικά και φασιστικά σκουλίκια

μπορούν και πρέπει να αντιμετωπιστούν όπως το φίδι, πριν να βγουν από το αυγό τους. Τέτοια απάντηση χρειάζεται σήμερα απέναντί σ'όλο αυτό τον οχέτο της εθνικοφροσύνης, του Γρίβισμού και της ενωσιολογίας που βγαίνει προκλητικά έξω και απειλεί να φμώσει κάθε διαφορετική αποψη.

Ο κάθε αγωνιστής της εργατικής τάξης και της νεολαίας, ο κάθε δημοκράτης πρέπει να δυναμώσει αυτή την παλη και να αγωνιστεί για την δημιουργία ενός ενιαίου μετώπου εναντί στους σωβινιστές και τους φασιστές. Αυτό θα είναι το καλύτερο βήμα για μια ειλικρινή και ανιστεροβούλη επαναπροσεγγίση για την χτίσιμο της εμπιστοσύνης και της φιλίας ανάμεσα στους ελλήνες και τουρκούς εργατές. Αυτή είναι και η καλύτερη προσφορά στην θυσία των Καβαζογλου και Μισιαουλη και όλων των αγωνιστών έχασαν την ζωή τους από την πολιτική του σωβινισμού.

Νίκος Αγιομαμιτής

«ατυχήματα» ή δολοφονίες των στρατοκρατών

Μετά την αυτοκτονία του στρατιώτη Ευσταθίου Αργυρού, ο Υπουργός Αμυνας προκλητικά δήλωνε ότι «τα ατυχήματα μέσα στο στρατό συμβαίνουν και στατιστικά είμαστε σε χαμηλά επίπεδα από άλλες χώρες», ενώ ο Αρχηγός του ΓΕΕΦ δήλωσε ότι «θλιβεται που οι στρατιώτες χάνουν τη ζωή τους σε καιρο ειρήνης». Αυτή είναι η κυνική γλώσσα των στρατοκρατών που μετρούν την ζωή του ανθρώπου με αριθμούς και στατιστικές.

Παρά τα χαμηλά στατιστικά του Υπουργού, τα γεγονότα μιλούν από μόνο τους. Τον Μάρτη έχασαν την ζωή τους δύο υπαξιωματικοί σε αχρηστευση ναρκοπέδιου, τον Απρίλη «αυτοκτονήσε» άλλος ένας φαντάρος στη σκοπία και λίγες μέρες μετά σε νέο «ατύχημα» τραυματίστηκαν σοβαρά δύο εφδρόροι και άλλοι 6 ελαφροτέρω.

Όσα και να λένε για ανθρώπινα λάθη που προκαλούν ατυχήματα και για προσωπικά προβλήματα των φαντάρων που «αυτοκτονούν» τίποτα δεν μπορεί να κρύψει την πραγματικότητα ότι όλα αυτά οφείλονται στην εντατικοποίηση της θητείας και της εφεδρείας που επιβάλλει η πολεμοκαπληγή πολιτική της κυβέρνησης και των στρατοκρατών. Γι αυτούς είναι απλώς ένα «στατιστικό αποδεχτό κόστος» γοα μα δημιουργήσουν ένα πειθαρχημένο στρατό και αβούλο που να είναι έτοιμος να θυσιαστεί κάθε στιγμή για να εξυπηρετηθεί τα συμφέροντα τους.

Η νεολαία και η εργατική τάξη πληρώνουν ακριβά αυτή την πολεμοκαπληγή πολιτική. Για να σταματήσουν οι «αυτοκτονίες» και τα «ατυχήματα» στο στρατό πρέπει να μπει φραγμός σε αυτή τη πολιτική. Αυτό που χρειαζόμαστε για να φερούμε την ειρήνη στη Κύπρο είναι μια ειλικρινή πολιτική επαναπροσεγγίσης με τους τουρκοκυπριούς εργαζομένους και όχι νέους εξοπλισμούς και νέα δογμάτα. Η εργατική τάξη και η νεολαία πρέπει να παλέψουν για περισσότερα λεφτά για την υγεία και την παιδεία και όχι για τον στρατό και την αστυνομία. Για μείωση της θητείας, και καταργηση της εφεδρείας.

Από τις εκδηλώσεις στην μνημη των Καβαζογλου και Μισιαουλη. Φετος μετά την εξάρση του σωβινισμού, του Γρίβισμού και της ενωσιολογίας η ανάγκη για εκδηλώσεις επαναπροσεγγίσης ήταν μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά. Οι εκδηλώσεις για τον Καβαζογλου και Μισιαουλη ήταν μια καλή ευκαιρία για την αριστερά να δώσει μια αποστομωτική απάντηση στις προκλήσεις των εθνικοφρόνων. Δυστυχώς όμως το περσινό δεκαήμερο επαναπροσεγγίσης της ΕΔΟΝ δεν βρήκε την συνέχεια του φετος και οι εκδηλώσεις αντι να αναβαθμιστούν, υποβαθμίστηκαν και περιορίστηκαν.

Η Εργατική Δημοκρατία συμμετείχε σε όλες τις εκδηλώσεις με πανώ και συνθήματα ενώ οργανώσε και δύο εκδηλώσεις συζητήσεις στη Λευκωσία και Λεμεσό με κύριο ομιλητή τον συντρόφο Πέτρο Μισιαουλη, αδελφό του δολοφονημένου ηρώα.

Στις συζητήσεις τονίστηκε ότι καμία πολιτική επαναπροσεγγίσης με τους τουρκοκυπριούς εργαζομένους δεν μπορεί να είναι ειλικρινής αν δεν παλεύει για την ανατροπή της κυβέρνησης που καλλιεργεί τον σωβινισμό, που δικαιώνει τους πραξικοπηματίες και τον Γρίβα, και τους τουρκοφάγους Γιωρκάτζη και Σαμπών και ετοιμάζει νέα στρατιωτικά δογμάτα.

Η υποκρισία της αστικής διπλωματίας σχετικά με το γυφισμό για την Κουβα

Μεγάλη φαγωμάρα ξεσπάσε ανάμεσα στην κυβέρνηση και την βουλή με αφορμή την στάση της κυβέρνησης απέναντί στην Κουβα. Η κυβέρνηση ψηφισε υπέρ αποφάσης του ΟΗΕ που καταδικάζει την Κουβα για παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Αντιπροσωπεία της βουλής, στην οποία είχαν πάρει μέρος όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, είχε επισκεφτεί λίγες μέρες νωρίτερα την Κουβα και είχε διαβεβαιώσει τον Καστρο ότι η Κύπρος δεν θα ψηφίσει εναντί στο καθεστώς της Αβανάς.

Ο πρόεδρος της βουλής κατηγορήσε την κυβέρνηση ότι κοροϊδεύσε την βουλή αφού ο Κληρίδης τους είχε υποσχεθεί ότι η Κύπρος θα απέχει ή θα απουσίαζε από την ψηφοφορία αποφεύγοντας έτσι να ψηφίσει εναντί στην Κουβα.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δήλωσε ότι οι αποψεις της βουλής είναι «σεβαστές» αλλά η εξωτερική πολιτική είναι αρμοδιότητα του προέδρου και ότι ο πρόεδρος ποτε δεν είχε δώσει τέτοια υποσχεση στους βουλευτές. Τα ίδια περίπου είπε και ο υπουργός εξωτερικών όταν πήγε

στην βουλή.

Η υποκρισία και η διπλοπροσωπεία της αστικής διπλωματίας στο πιο χυδαίο της επίπεδο.

Το γυφισμό που καταδικάζει την Κουβα ήταν αποτέλεσμα των πιεσών των ΗΠΑ που σίγουρα έχουν το πιο βρωμικό παρελθόν στην παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Στο Βιετνάμ, στον πόλεμο στο Κολό, την Σομαλία και άλλου που έχουν παραβιαστεί τα δικαιώματα εκατομμυρίων ανθρωπών για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των ΗΠΑ.

Την ώρα που οι ΗΠΑ προωθούσαν το γυφισμό εναντί στην Κουβα εκλείναν εμπορικές συμφωνίες με το καθεστώς του Πεκίνου, τους σφαγείς των φοιτητών στην πλατεία της Τιανανμεν.

Στο σημερινό κοσμο η κυβέρνηση πιστεύει ότι τα συμφέροντα της ε/κ αρχουσας τάξης εξυπηρετούνται καλύτερα αν η εξωτερική πολιτική της ευθυγραμμιστεί με την πολιτική της ευρωπαϊκής ένωσης και των ΗΠΑ. Έτσι ψηφίσε μαζί τους.

Η υποκριτική αναφορά στην παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από το καθεστώς της Αβανάς δεν

μπορεί να κρύψει το προσώπιο αυτών που τα επικαλούνται. Όπως είχε πει παλιότερα και ο σημερινός υπουργός εξωτερικών Μιχαηλίδης «οποιος έχει περπατήσει στους δρόμους του ΟΗΕ ξέρει ότι δεν υπάρχουν αρχές».

Κι'αυτοί όμως που σήμερα καταδικάζουν την στάση της κυβέρνησης έδειξαν κατά την ιμπεριαλιστική επιδρομή στον Κόλπο την υποκρισία τους. Σε μια περίοδο που πίστευαν ότι τα συμφέροντα τους εξυπηρετούνταν καλύτερα αν ακολουθούσαν τον ιμπεριαλισμό, έφεραν την αλληλεγγύη προς τους Παλαιστινίους και το λαό του Ιράκ που σφαζόταν από τους ιμπεριαλιστές και έδωσαν κάθε υποστήριξη στην επιδρομή στο Κόλπο.

Οι υποκριτικές συμμαχίες της αστικής πολιτικής δεν μπορούν να οδηγήσουν σε ένα πιο ειρηνικό κοσμο. Η διεθνιστική αλληλεγγύη της εργατικής τάξης προς κάθε λαό, όπως τον Κουβανικό, που υποφέρει από τον ιμπεριαλισμό δεν χρειάζεται να βασίζεται σε καιροσκοπικούς υπολογισμούς αλλά στην ανάγκη για ταξική ενότητα των εργατών ολόκληρου του κοσμου.

Σ.Σ.

ΕΞΩ ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΓΡΙΒΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Η προσπάθεια της κυβέρνησης να εξαγνίσει τον Γρίβα δεν έχει όρια. Το Υπουργείο Παιδείας αφού τυπώσε στο κυβερνητικό τυπογραφείο φωτογραφίες του Γρίβα, έδωσε εντολή να αναρτηθούν μέσα στα σχολεία.

Δεν φτάνει που είχαμε την επίσημη παρουσία του Προέδρου για πρώτη φορά σε μνημόσυνο του Γρίβα, δεν φτάνει που μας βομβαρδίζουν καθημερινά από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης με ομιλίες και συνεντεύξεις για τον «ηρωικό Διγενή του 55-59 και τα μεγάλα ιδανικά του», για «τον αθωο Γρίβα που αν ζούσε δεν θα γινόταν το πραξικοπημα» τώρα έχουμε και την τιμητικής πλακά για τον Γρίβα στην είσοδο το Παγκυπριου Γυμνασιου και τις φωτογραφίες του στις τάξεις.

Μπορεί ο Κληρίδης να έδωσε εντολές να μην μπει η δική του φωτογραφία, όμως αφήσε το χώρο για την φωτογραφία ενός εγκληματία, του αρχηγού της φασιστικής οργάνωσης Χ στην Ελλάδα και μετά της ΕΟΚΑ, ο οποίος ευθυνεται για τα εγκλήματα σε βάρος των αριστερών και τουρκοκυπρίων το 55-59 και για την δράση της ΕΟΚΑ Β και το πραξικοπημα του '74.

Πολλοί μαθητές και καθηγητές αντέδρασαν αμεσα σ' όλα αυτά. Η μαθητική παράταξη του ΑΚΕΛ η ΠΕΟΜ έβγαλε φυλλάδιο και το μοίρασε στους μαθητές του Παγκυπριου Γυμνασιου καταγγέλωντας αυτή την προκλητική.

Για να μην περάσει αυτή η παραχαράξη της ιστορίας, η αναβίωση του Γρίβισμού και τα φασιστικά ιδανικά του, χρειάζεται η αγανακτηση και ο θυμός μαθητών, καθηγητών και γονιών να μην μείνει μόνο στα λόγια και τις καταγγελίες. Πρέπει να οργανωθούν και να συντονιστούν ώστε να μην περάσει η πολιτική της Αγγελίδου και της κυβέρνησης. Πρέπει να δείξουμε το πραγματικό προσώπο του Γρίβα και να καταγγέλουμε την εθνικιστική πολιτική της κυβέρνησης με την οποία προσπαθεί να στηρίξει την λιτότητα σε βάρος της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Η πλακέτα του Γρίβα πρέπει να φύγει από το Παγκυπριο Γυμνασιο και να μην αφήσουμε να μπει πουθενά η φωτογραφία του.

Οι αγωνιστές μαθητές και καθηγητές πρέπει να προσπαθήσουν να οργανώσουν την αντίσταση τους και να αρνούνται να κάνουν μαθήματα σε τάξεις που είναι αναρτημένη η φωτογραφία του Γρίβα. Αντιθέτα να ζητήσουμε να μπουν φωτογραφίες των Καβαζογλου και Μισιαουλη των δολοφονημένων αγωνιστών της ελληντουρκικής φιλίας και προσεγγίσης των εργαζομένων των δυο πλευρών.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Η ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΘΗΣ ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ

συνεχεια απο σελ.1

Δεν είναι αυτή η ίδια κυβέρνηση που θέλει να ξεπουλήσει στους διαφόρους μεγαλοεπιχειρηματίες τις δημοσίες και ημικρατικές υπηρεσίες, όπως την Μαρίνα της Λαρνακας, τα δημοσία έργα, την αρχή υδάτων ή υπηρεσίες της ΑΤΗΚ και της ΑΗΚ; Δεν είναι αυτή η ίδια κυβέρνηση που χάρισε στους ξενοδοχούς το 3% του ΚΟΤ, και δίνει απλόχερα επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές στους βιομηχανούς και τους επιχειρηματίες, την ίδια στιγμή που επιβάλλει στους εργαζόμενους νέες φορολογίες και αυξήσεις των τιμολογίων των δημοσίων υπηρεσιών, όπως στο νερό;

Δεν είναι αυτή η ίδια κυβέρνηση που αποκατέστησε τους 62 πραξικοπηματίες, και τιμά και ηρωοποιεί τον φασίστα Γρίβα και καλλιεργεί την ενωσιολογία. Δεν είναι αυτή την κυβέρνηση του σωβινισμού και των πολεμικών δογμάτων που εκπροσωπεί ο υπουργός;

Ποια σχέση έχουν όλα αυτά με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης; Καμία. Μόνο τα συμφέροντα των ελληνοκυπρίων καπιταλιστών εξυπηρετεί αυτή η πολιτική. Αυτούς είναι που στη πραγματικότητα αντιπροσωπεύει αυτή η κυβέρνηση. Ο ίδιος ο υπουργός Οικονομικών πριν γίνει υπουργός ήταν πρόεδρος της ΟΕΒ στη θέση του Ζιβανάρη.

Παρόλα αυτά οι ηγεσίες των συντεχνιών, σιουμαλίζουν τον υπουργό Εργασίας και επικαλούνται τις καλές του υπηρεσίες. Αυτές είναι καλές μόνο για τους εργοδότες. Για τους εργατές είναι πάντα συμβιβασμοί, περικοπές και υποχωρήσεις. Ας θυμηθούμε τι έκανε ο Μουσιούτας το '87 στην ενόηση που προτείνει 5 σελίνια αύξηση την εβδομάδα. Αυτό κάνει και τώρα. Παιζει θεατρο με τον Ζιβανάρη για να αναγκασουν τις συντεχνίες να δεχτούν το εξεφτελιστικό 0% έως 1.85% που προτείνει ταχά σαν συμβιβαστικό στους εργοδότες που δεν

Οι οικοδομοί είναι πρώτος κλάδος που αντιμετωπίζει τους εργοδότες για το θέμα της ΑΤΑ και των συμβάσεων. Δεν πρέπει να δώσουν μόνοι τους την μάχη, οι συντεχνίες πρέπει να καλεσουν σε κινητοποιήσεις και τους δώδεκα κλάδους που περιμένουν να ανανεώσουν τις συμβάσεις τους.

δίνουν τίποτα.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών πρέπει να αναλάβουν δράση και να στηριχτούν στην δύναμη των εργατών και όχι στον υπουργό της κυβέρνησης των καπιταλιστών. Οι διαπραγματεύσεις μπορούν να έχουν αποτελέσματα όταν συνοδεύονται από μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις ώστε να νοιώθουν τη πίεση τα αφεντικά. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να κάνει πίσω και να δώσει τις αυξήσεις στους δημοσίους υπαλλήλους όταν κατέβηκαν σε απεργία.

Περύσι τέτοια εποχή οι ξενοδοχοί αρνούνταν να δώσουν τον δέκατο τέταρτο, αλλά αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν όταν οι ξενοδοχο-υπάλληλοι κυρήξαν άμεσα απεργίες.

Τα ίδια ισχύουν παντού. Στην

Γαλλία ο Μπαλαντυρ αναγκάστηκε να αποσυρεί τον νόμο για μείωση των μισθών των νέων εργατών όταν κινητοποιήθηκαν χιλιάδες εργαζόμενοι και φοιτητές σε διαδηλώσεις και απεργίες, ενώ αναγκάστηκε να αποσυρεί τις απολύσεις στην Αιρ Φρανς μετά από καταληψη του αεροδρομίου από τους εργαζόμενους.

Στην Ελλάδα, οι απεργίες της ΕΑΣ καταφεραν να νικήσουν και να πάρουν πίσω τις δουλειές τους, γιατί βρισκόνταν σε κινητοποιήσεις στους δρόμους για δεκαοχτώ μήνες. Ακόμα οι συνεχείς απεργίες της τριετίας '90 με '93, όχι μόνο εμποδίσαν τον Μητσοτάκη να περάσει την πολιτική της λιτότητας στην εργατική τάξη αλλά στον τέλος εφάγαν και τον ίδιο.

Αυτά τα παραδείγματα είναι που πρέπει να ακολουθήσουμε και όχι

να περιμένουμε να δούμε ασπρή μερα από τον υπουργό του Κληριδίη.

οργάνωση και συντονισμός

Η αγανάκτηση της εργατικής τάξης και η διάθεση της να δώσει την κόντρα με την ΟΕΒ και τη κυβέρνηση, μεγαλώνει κάθε μερα και περισσότερο. Η προκλητικές απειλές του Ζιβανάρη για την ΑΤΑ, έχουν κάνει πολλούς εργαζόμενους να θέλουν να σπασουν την τηλεοραση κάθε φορά που τον βλέπουν να εμφανίζεται με το γλυκώδες υφος του και να μας λέει ότι, οι διαπραγματεύσεις για την ΑΤΑ θα είναι για να την βελτιώσουν και όχι για να μειώσουν το βιωτικό μας επίπεδο. Πρώτη φορά κάποιος επιμένει τόσο πολύ να μας επιβάλει με το ζορι κάτι που είναι για «το καλό μας».

Ακόμα κάθε μετρο που παίρνει η κυβέρνηση προκαλεί αντιδράσεις, όπως για τον σταθμό λυμάτων στο Γέρι και τις αντιδράσεις των κατοίκων της περιοχής Ζυγίου για τον ηλεκτροπαραγωγό σταθμό. Οι περικοπές στη παιδεία και την υγεία έχουν ξεσηκώσει, τους εκπαιδευτικούς, τους φοιτητές, τους μαθητές ενώ οι γιατροί και το νοσηλευτικό προσωπικό βρίσκονται σε αναβρασμό.

Εκείνο που χρειάζεται είναι οι ηγεσίες των συντεχνιών και του ΑΚΕΛ να αξιοποιήσουν και να συντονίσουν την αγανάκτηση και τη διάθεση των εργατών και της νεολαίας και να τους δώσουν την δυνατότητα να εκφραστούν σε ένα μαζικό κίνημα που να μπει φραγμός στην ΟΕΒ και τον Συναγερμό.

Ένα κίνημα που να τους κόντραρει σε όλα τα μέτωπα που έχουν ανοίξει εναντίον της εργατικής τάξης. Στη λιτότητα και τις φορολογίες, στις περικοπές και τις απολύσεις, στις ιδιωτικοποιήσεις και τα ξεπουλημένα των δημοσίων υπηρεσιών, στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς και τον σωβινισμό.

Για να γίνει αυτό η αριστερά πρέπει να εγκαταλείψει την πολιτική της ταξικής συνεργασίας, να θυσιάζει δηλαδή τα συμφέροντα της εργατικής τάξης για «χαρή του εθνικού προβλήματος» και το «καλό του τόπου». Με αυτές τις δικαιολογίες η εργατική τάξη κάνει θυσιές και υποχωρήσεις για πολλές δεκαετίες και ούτε την ειρήνη εφφερε πιο κοντά στη Κύπρο, ούτε από την οικονομική κρίση γλυτώσε.

Αντίθετα μια ταξική πολιτική που θα στρεφεται εναντίον στην κυβέρνηση της λιτότητας και του σωβινισμού όχι μόνο θα μπορεί να υπερασπιστεί αποτελεσματικά τις εργατικές κατακτήσεις, αλλά θα φραξεί και το δρόμο στα πολεμοκαπηλα σχέδια των καπιταλιστών της δικής μας πλευράς.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

για 2000 λίρες μέχρι τον Ιούνιο

Η οικονομική μας εξορμήμαζε αυτο το μήνα άλλες 248 λίρες ανεβαζοντας το συνολικό ποσό που έχει μαζευτεί μέχρι τώρα στις 512 λίρες..

Ένα σημαντικό ποσό από αυτά τα λεφτά μαζευτήκε στα πουλημάτα της εφημερίδας. Ιδιαίτερα ενισχυμένες ήταν οι εφημερίδες που πουλήθηκαν έξω από την πυλη Αμμοχωστού κατά την διάρκεια της αντιπαραθέσης με τους σωβινιστές του Αιγαίου. Κοσμος που εβλεπε την φασαρία σταματούσε να

δει τι γίνονταν και αγανακτούσε με το θράσος των σωβινιστών και πολλοί αγοράζαν την εφημερίδα δίνοντας λίρα.

Σημαντική ήταν και η ενίσχυση από τα κουτιά που κυκλοφορήσαν στις ανοιχτές εκδηλώσεις της Εργατικής Δημοκρατίας για τον αντιαποικιακό αγώνα και την επέτειο της δολοφονίας των Καβαζογλου και Μισιαουλή.

Ευχαριστούμε όλους τους συντροφους που μας εστειλαν εισφορές. Τον

συντροφο Προδρομο από το Swansea για τις 150 στερλίνες που μαζέψε και μας εστειλε.

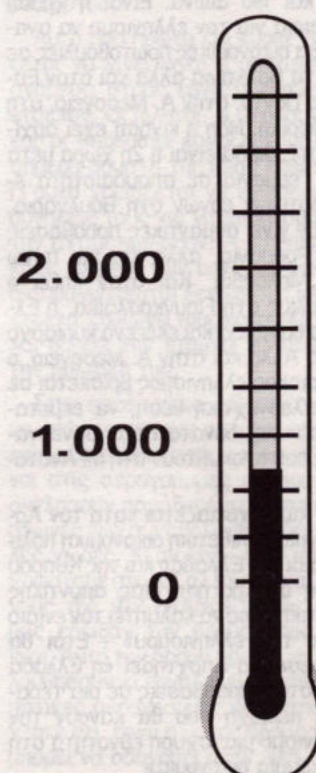
Ελπίζουμε ότι αυτή η υποστήριξη θα συνεχίσει και στο μέλλον και θα μας δώσει την δυνατότητα να καλύψουμε τον στοχο των 2000 λιρών μέχρι τον Ιούνιο.

Μπορείτε να ενισχύσετε την Εργατική Δημοκρατία, δίνοντας την εισφορά σας στους συντροφους που πουλούν την εφημερίδα, αγοράζοντας βιβλία, μπλουζακια ή αυτοκόλλητα από

το Μαξιστικό βιβλιοπωλείο της Οργάνωσης στην οδό Αρχιεπισκόπου Μακαρίου III 92 στο Καϊμακλί και στα τραπεζακία στις πλατείες, στο πανεπιστήμιο και στις εκδηλώσεις.

Η πιο σημαντική ενίσχυση όμως που μπορείτε να προσφέρετε είναι να αγοράζετε, να διαβάζετε και να πουλάτε την Εργατική Δημοκρατία.

Πάρτε δυο φυλλά από αυτό το τεύχος και δώστε το ένα σε κάποιο συναδέλφο, φίλο, ή συγγενή σας.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΑΡΣΕΝΗ

ΝΕΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΓΙΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΞΟΡΜΗΣΕΙΣ

Η επίσκεψη του Αρσενή, στη Λευκωσία και οι συνομιλίες του με τον Κληρίδη για το «νέο αμυντικό δόγμα» χαιρετίστηκαν από όλες τις πολιτικές δυνάμεις σαν θετική εξέλιξη.

Τι είναι όμως αυτό το «νέο αμυντικό δόγμα» και τι σημαίνει ο «ενιαίος αμυντικός χώρος» Ελλάδας - Κυπρου; Έχουν τιποτα καλό να προσφέρουν στην εργατική τάξη; Μπορούν να φέρουν πιο κοντά την ειρήνη στη Κύπρο. Στην δημοσιογραφική διάσκεψη που έδωσαν οι Αρσενής και Ηλιάδης μετά το τέλος των συνομιλιών τους μες είπαν ότι το νέο δόγμα αποτελεί «μια κοινή αμυντική πολιτική που να λειτουργήσει σαν αποτρεπτική πολιτική απέναντι στην Τουρκία».

Στην πραγματικότητα αυτό είναι το κερασάκι πάνω στην τούρτα. Το τι υπάρχει από κάτω, το αποκαλύπτει ο ίδιος ο Αρσενής μιλώντας σε εκδήλωση που οργανώσε το ΚΥΚΕΜ στη Λευκωσία.

Καπιταλιστικές εξορμήσεις

Αναμεσα σε άλλα μας είπε ο Αρσενής:

«Η νέα τάξη πραγμάτων, δίνει τεραστίες ευκαιρίες για τον ελληνισμό. Ξαναζούμε τις οικονομικές ευκαιρίες που είχε ο ελληνισμός τον 18ο και 19ο αιώνα. Είναι η χρυσή ευκαιρία για τον ελληνισμό να αναπτύξει οικονομικές πρωτοβουλίες σε όλα τα Βαλκάνια αλλά και στον Ευξεινο Πόντο, στην Α. Μεσόγειο, στη Β. Αφρική. Ηδη η κίνηση έχει αρχίσει, η Ελλάδα είναι η 2η χώρα μετά την Γερμανία σε σπουδαιότητα επενδυτικών έργων στη Βουλγαρία. Έχουν γίνει σημαντικές προσπάθειες στη Ρουμανία, αλλά και πιο πάνω στη Μολδαβία. Και όταν ληξει ο εμφύλιος στη Γιουγκοσλαβία, η Ελλάδα θα παίξει και εκεί ένα κυρίαρχο ρόλο. Αλλά και στην Α. Μεσόγειο, ο Κυπριακός ελληνισμός βρίσκεται σε μια πλεονεκτική θέση, να εκμεταλλευτεί τις δυνατότητες συνεργασίας που προκύπτουν στη Μ. Ανατολή».

Γι' αυτό χρειάζεται κατά τον Αρσενή μια «επιθετική οικονομική πολιτική και της Ελλάδας και της Κύπρου και η συγκρότηση μιας αμυντικής πολιτικής που να καλύπτει τον ενιαίο χώρο του ελληνισμού». Έτσι θα μπορούσε να αποχτήσει «η Ελλάδα τεραστίες προσπάθειες σε μια τεραστία περιοχή που θα κάνουν τον ελληνισμό μια ισχυρή εθνότητα στη παγκόσμια οικονομία».

Ποση σχέση έχουν όλα αυτά με

αμυνα; Καμία. Το νέο δόγμα είναι μια επιθετική πρωτοβουλία που θέλει να στηρίξει στρατιωτικά τις εξορμήσεις του ελληνικού και ελληνοκυπριακού καπιταλισμού, που φιλοδοξούν να γίνουν η ηγετική δύναμη στην περιοχή.

Κερδή

Οι ελληνοκυπριοί καπιταλιστές περιμένουν με τη συμμετοχή τους στο «νέο δόγμα» να αρπάξουν και αυτοί σσες περισσότερες ευκαιρίες μπορούν. Την ίδια περίοδο που ο Αρσενής βρισκόταν στην Κύπρο, στην Αθήνα βρισκόταν ο Κοιλιαρής, ο υπουργός εμπορίου και βιομηχανίας για να συζητήσει με τους ελλήνες αρμοδίους τον συντονισμό των επενδύσεων τους στα Βαλκάνια.

Θέλουν ακόμα με την στρατιωτική ενίσχυση τους να δυναμώσουν την διαπραγματευτική τους θέση στις συνομιλίες.

Τα κερδή περιμένουν να είναι μεγάλα ακόμα και από το ίδιο το στήσιμο του «ενιαίου αμυντικού χώρου». Η συμμετοχή της νοτιας Κύπρου σε αυτό θα ξεπεράσει τα 170 εκατομμύρια λίρες. Οι ελλήνες καπιταλιστές βεβαία θα πάρουν την μερίδα του λεόντος αφού τα νέα εξοπλιστικά προγράμματα θα τα αναλάβουν κυρίως οι ελληνικές πολεμικές βιομηχανίες. Δεν είναι τυχαίο που ο Αρσενής κουβαλάει μαζί του και τον διευθυντή της ΕΛΒΟ που όπως είπε «έχει μια παραδοσιακή ιδιαίτερη σχέση με τον εξοπλισμό στη Κύπρο».

Μεγάλο φαγοποτι περιμένουν να υπάρξει και από την κατασκευή αεροδρομίου και ναυσταθμού, στη ν. Κύπρο, για ανεφοδιασμό των ελληνικών αεροπλάνων και πλοίων για το οποίο ακονίζουν ήδη τα δόντια τους κυπριακές και ελληνικές εταιρίες.

Οχι θυσίες για καπιταλιστικές εξορμήσεις

Τα σχέδια και οι φιλοδοξίες των ελλήνων και ελληνοκυπρίων καπιταλιστών έχουν να αντιμετωπίσουν πολλές δυσκολίες. Ανεξάρτητα όμως από το αν θα καταφέρουν να γίνουν πραγματικότητα ή όχι είναι μια πολιτική που στρεφεται εναντίον στους εργαζόμενους στη Κύπρο, την Ελλάδα, και ολοκληρωμένη την περιοχή. Οι εργαζόμενοι στη νοτία Κύπρο και την Ελλάδα δεν έχουν κανένα λόγο να βοηθήσουν τους καπιταλιστές και τις κυβερνήσεις τους να πραγματοποιήσουν αυτές τις φιλοδοξίες τους. Αντίθετα πρέπει να κάνουν ότι μπορούν για να τους εμποδίσουν.

Πρέπει να αντισταθούμε στην πο-

λεμοκαπήλη πολιτική τους. Οι ελλήνες και ελληνοκυπριοί εργαζόμενοι και νεολαίοι πληρώσαν πολύ ακριβά τέτοιες φιλοδοξίες και εξορμήσεις των καπιταλιστών, στους πολέμους του '63 - '64, το '74 και συνεχίζουν να πληρώνουν και σήμερα. Η εντατικοποίηση στο στρατό και τις εφεδρίες έχει οδηγήσει σε απανωτά θανατηφόρα «ατυχήματα» στο στρατό και αύξηση των «αυτοκτονιών» στις σκοπιές.

Ακόμα τα τεραστία ποσά που ξοδεύονται για στρατιωτικούς εξοπλισμούς πληρώθηκαν με νέες φορολογίες, με αύξηση της «εισφοράς για την αμυνα» και περικοπές κοινωνικών παροχών. Τώρα θέλουν να καταργήσουν την ΑΤΑ, να παγώσουν τις συμβάσεις, να αυξήσουν το ωράριο και γενικά να κτυπήσουν το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης και να της φορτώσουν τα βάρη των εξορμήσεών τους. Με τα 170 εκατομμύρια που θα ξοδεύουν για την συμμετοχή της ελληνοκυπριακής πλευράς στον «ενιαίο αμυντικό χώρο» οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί θα φτάσουν στο 14% του Α.Ε.Π. ποσού που θα είναι το ψηλότερο στην Ευρώπη. Τα μισά μόνο από αυτά θα ήταν αρκετά για να μειωθούν στο μισό οι μαθητές στις τάξεις των γυμνασίων και λυκείων, να στεγαστούν οι φοιτητές του πανεπιστημίου και να χτιστούν νοσοκομεία και νοσηλευτικά κέντρα σε ολοκληρωμένη Κύπρο.

Για τους καπιταλιστές όμως και την κυβέρνηση τους, είναι άλλες οι προτεραιότητες. Να αρπάξουν τις «χρυσές ευκαιρίες» που τους προσφέρει η βρωμική, ιμπεριαλιστική νέα τάξη, που σκορπά τον πόλεμο και τον θάνατο από το Ιράκ, μέχρι τη Σομαλία και τη Γιουγκοσλαβία.

Η εργατική τάξη και οι οργανώσεις της, πρέπει να φραξουν τον δρόμο σ' αυτή την επιλογή της κυβέρνησης του Κληρίδη και των ελληνοκυπρίων και ελλήνων καπιταλιστών. Πρέπει να τους αντισταθούμε σε όλα τα μετώπα, στα σωβινιστικά συλλαλητήρια και την αποκατάσταση του φασίστα Γρίβα και του τουρκοφάγου Γιωρκατζή, στην καταπάτηση των εργατικών κατακτήσεων, στις επιθέσεις εναντίον στην νεολαία και το μαθητικό και φοιτητικό κίνημα. Κάθε νίκη μας σε αυτά τα μετώπα θα είναι και ένα ακόμη εμπόδιο στην υλοποίηση του «νέου δόγματος» και των εξορμήσεων του ελληνικού και ελληνοκυπριακού καπιταλισμού σε βάρος των εργαζόμενων στη Κύπρο, την Ελλάδα, την Τουρκία και τη γύρω περιοχή.

Ντίνος Αγιομαμής

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΒΟΣΝΙΑ

Καμία συνεργασία με τα γερακία του πολέμου

Το παρακάτω κομμάτι είναι αναδημοσίευση από την Εργατική Αλληλεγγύη, τη βδομαδιατική εφημερίδα της ΟΣΕ αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα.

Τα αεροπλάνα του ΝΑΤΟ με τις επιδρομές τους στη Βοσνία έκαναν ένα ακόμα βήμα στην κλιμακώση του πολέμου της Πρώην Γιουγκοσλαβίας. Καταρρέει ο μύθος ότι η Δύση «τριζόντας τα δόντια» προσπαθεί να φέρει την ειρήνη στα Βαλκάνια. Στην πράξη αποδεικνύεται για άλλη μια φορά ότι οι «ειρηνευτικές» επεμβάσεις του ΟΗΕ διαιωνίζουν αυτό τον άδικο πόλεμο και απειλούν να τον απλώσουν σε ένα νέο πιο φρικτό γυρο.

Κι όμως ο Ανδρέας Παπανδρέου, συνεχίζοντας την εμπλοκή που ξεκίνησε η Νέα Δημοκρατία, ετοιμάζεται να παει στην Αμερική για να σφίξει το χέρι του Κλιντον. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν τολμάει να ξεκοίσει από τις βαρβαρότητες των συμμάχων της, γιατί περιμένει απ' αυτούς υποστήριξη εναντίον στα Σκόπια. Πισασμένη στο δοκάνο της εθνικιστικής εξορμήσης σε βάρος της γειτονικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας, αναζητάει πλάτες και συνεχίζει τη συνεργασία με τα γερακία του ΝΑΤΟ που δείχνουν τα δόντια τους στη Βοσνία.

Φαυλος κυκλος

Το ΝΑΤΟ λέει ότι τα αεροπλάνα του χτύπησαν σερβικά τανκς που πολιορκούν το Γκοραζντε για να προστατέψουν τον πληθυσμό και να επιβάλει την τήρηση της «ειρηνευτικής διαδικασίας». Λέει ψεμάτα. Το Γκοραζντε πολιορκείται από το στρατό του Καρατζίτς εδώ και δυο χρόνια. Οι 65.000 κατοικοί του φτάσανε στο σημείο να φάλλαν τα φύλλα από τα δέντρα για να σωθούν από την πείνα. Οποιος τολμήσει να βγει στα γύρω χωράφια για τροφή κινδυνεύει να σκοτωθεί από τα πυρά των ελεύθερων σκοπευτών που συμπληρώνουν το φονικό έργο των τανκς και των πυροβόλων. Είναι μια από τις πολλές φρικαλέες πολιορκίες που γίνονται στις πόλεις και στα χωριά της Βοσνίας και όλες επαναλαμβάνουν τα ίδια εγκλήματα. Οι τρεις στρατοί - των Σερβών, των Κροατών και των Μουσουλμάνων - εναλλάσσονται στον εγκληματικό ρόλο του πολιορκητή.

Όμως οι ηγέτες της Δύσης δεν δίνουν δεκάρα για τα θύματα του πολέμου. Δικό τους ήταν το σχέδιο για δημιουργία «καντονιών» που έδωσε το πρασινοφως σε όλους τους πολιορκητές. Τώρα το ειρηνευτικό σχέδιο δεν λέγεται πια Βανς-Ουέν αλλά Ρέντμαν-Τσουρκιν. Η Ρωσία πήρε πιο ενεργό ρόλο σε συγκρίση με την ΕΟΚ, αλλά η λογική της «ασορροπίας του τρομού» αναμεσα στους εθνικούς εκκαθαριστές δεν άλλαξε.

Μετά την εκστρατεία στο Σεραγεβο που επεβάλαν μαζί με το ΝΑΤΟ και η Ρωσία, οι μεγάλες δυνάμεις του Καρατζίτς ερρίξαν το βάρος τους στις άλλες μικρότερες πολιορκίες για να τις «αποτελειώσουν». Αλλά και ο Ιζεμπκοβίτς, ενισχυμένος από τη νέα συμμαχία με την Κροατία που του μαγειρεύει ο Κλιντον, αρχισε προετοιμασίες για ειρηνή αντιπαράθεση. Αντι για «ασορροπία δυνάμεων» οι επεμβάσεις του ΟΗΕ έβαλαν τις βάσεις για ένα νέο γύρο συγκρούσεων και έτσι ένα νέο γύρο επεμβάσεων του ΝΑΤΟ που τρέχει να δείξει ότι έχει τον έλεγχο της κατάστασης.

Απεμπλοκή

Σ' αυτό το φαύλο κύκλο του αιματος είναι βουτηγμένος και ο ελληνικός καπιταλισμός με τη συμμετοχή του στην ΕΟΚ και το ΝΑΤΟ και τις δικές του εξορμήσεις για να εξασφαλίσει τον έλεγχο στα Σκόπια. Ο Μητσοτακης και ο Σαμαράς ξεκίνησαν αυτό το βρωμικό παιχνίδι και ο Παπανδρέου το συνεχίζει αντι να το ελλώσει. Διαβλεποντας ότι η ζυγαρία γερνει προς τις ΗΠΑ σαν κορυφαία δύναμη για το ρόλο του «ειρηνοποιού», ο Παπανδρέου βαφτίσε τον Κλιντον «σωφρονα» και πηγαίνει να τον συναντήσει την ώρα που τα αμερικανικά μαχητικά σκορπάνε βομβές. Αντι να κλείσει τη Βαση στο Ακτιο και να αποσειρεί το «Κουντουριώτης» από την Αδριατική η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ διεκδικεί πιο μεγάλο ρόλο στο ΝΑΤΟ, εγκατάσταση νέων Στρατηγείων του στην Ελλάδα και αναγνώριση της Αθήνας σαν μεσολαβητή στις σχέσεις ΝΑΤΟ - Αλβανίας και ΝΑΤΟ - Βουλγαρίας.

Ο δρόμος για την ειρήνη δεν περνάει μέσα από τέτοιες συνεργασίες με τα γερακία του πολέμου. Πρέπει με τις κινητοποιήσεις μας να απαιτήσουμε την απεμπλοκή από αυτό το γαϊτανάκι. Να δείξουμε ότι προτιμάμε τη φιλία των γειτόνων μας από την «αλληλεγγύη» των μεγάλων Δυνάμεων. Να στείλουμε μηνύμα ειρήνης στους εργατές των γύρω χωρών απαιτώντας να κλείσουν οι βάσεις και να ανοίξουν τα συνόρα. Γιατί μόνο η αλληλεγγύη των εργατών μπορεί να βαλει τέρμα στο σφαγείο στρεφοντας την ενωμένη οργή της εναντίον στους πολεμαρχούς και του ΝΑΤΟ και των ντοπιών κυριαρχών τάξεων.

ΔΙΕΘΝΗ

ΙΤΑΛΙΑ

Σημαντικά μαθηματα απο τις εκλογες

Μερικές εκατοντάδες φασίστες τραμπούκοι γιόρτασαν στην Ρώμη, τα αποτελέσματα των τελευταίων ιταλικών βουλευτικών εκλογών, χαιρετίζοντας τον αρχηγό τους Φινί με φασιστικά και ρατσιστικά συνθήματα.

Η "Συμμαχία για την Ελευθερία" ενώσε δεξιούς, ακροδεξιούς και φασίστες, και κέρδισε την πλειοψηφία στο νέο ιταλικό κοινοβούλιο. Κορμός της δεξιάς συμμαχίας, είναι το κόμμα του μεγίσταντα των μεσών μαζικής επικοινωνίας Σιλβίο Μπερλουσκόνι, "Φορτσα Ιταλία" που κατέβηκε στις εκλογές μαζί με την ακροδεξιά ρατσιστική "Ληγκα του Βορρά" και την νεοφασιστική "Εθνική Συμμαχία".

Δημαγωγία

Ο Μπερλουσκόνι και οι συμμαχοί του, ο Μποσι της Ληγκας και ο Φινί των νεοφασιστών, κέρδισαν τις εκλογές δίνοντας δημαγωγικές υποσχέσεις ότι θα λύσουν τα προβλήματα από την οικονομική και πολιτική κρίση που κτυπά την Ιταλία.

Τα τελευταία δύο χρόνια τα παραδοσιακά κόμματα, που κυβερνήσαν την Ιταλία από το τέλος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, οι συντηρητικοί χριστιανοδημοκράτες και οι σοσιαλιστές, έχουν καταρρεύσει γιατί δεν μπόρεσαν να δώσουν απαντήσεις στα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα. Ακόμα μια σειρά από σκανδαλά αποκαλύψαν ότι το σύνολο σχεδόν των παραδοσιακών πολιτικών είναι βυθισμένοι μέχρι το λαιμό στην διαφθορά.

Ο Μπερλουσκόνι κέρδισε τις εκλογές αφού εκμεταλλεύτηκε το πολιτικό χάος που ακολούθησε τις αποκαλύψεις των σκανδάλων. Χρησιμοποίησε

σε μέσα μαζικής επικοινωνίας, τηλεοπτικά κανάλια, εφημερίδες και περιοδικά, που ελέγχει, για να παρουσιάσει σαν καθαρός από την διαφθορά, σαν κάποιος που μπορούσε να προσφέρει μια καινούργια αρχή.

Υποσχέθηκε ένα "οικονομικό θαύμα" που θα μπορούσε να εξασφαλίσει σε όλους ένα καλύτερο μέλλον με λιγότερους φόρους και δουλειά για τους ανέργους.

Η Αριστερά

Αλλά αυτός που, κυριολεκτικά, χάρισε τη νίκη στον Μπερλουσκόνι ήταν η αριστερά, η "Συμμαχία για την Προοδο" του Οκετο. Την ώρα που η ανεργία, η φτώχεια και τα μέτρα της κυβέρνησης του Τσαμπι χτυπούσαν τη εργατική τάξη, η αριστερά προτείνει τον Τσαμπι σαν νέο πρωθυπουργό.

Ο υπουργός οικονομικών της κυβέρνησης του Τσαμπι που ήταν ο εμπνευστής του προγράμματος λιτότητας που εφαρμόζει η κυβέρνηση με ιδιωτικοποιήσεις, μαζικές απολύσεις και περικοπές, συμπεριλαμβανόταν στις λίστες υποψηφίων της αριστεράς.

Σαν απάντηση στην κινδυνολογία του Μπερλουσκόνι για "κομμουνιστικό" κίνδυνο η "Συμμαχία για την Προοδο" προσπάθησε να καθησυχάσει τους καπιταλιστές ότι δεν αποτελεί απειλή για τα συμφέροντά τους. Οι σοσιαλιστές και οι πρώην κομμουνιστές στηρίξαν τις ιδιωτικοποιήσεις και τις περικοπές στις θέσεις εργασίας.

Η πολιτική της αριστεράς απομακρύνει τον κόσμο και αφήνει ελεύθερη την δεξιά να δίνει ψευτικές υποσχέσεις. Μπροστά σε δύο πολιτικούς σχηματισμούς με τόσο ομοία πολιτική πολλοί ψηφοφόροι προτιμούν

σαν το πρωτότυπο του Μπερλουσκόνι παρά το αντίγραφο που προτείνει η αριστερά.

Δεν μπορεί ο Μπερλουσκόνι

Ο Μπερλουσκόνι και η δεξιά σήμερα πανηγυρίζουν την νίκη τους αλλά το μέλλον τους δεν είναι καθόλου σίγουρο. Ο πληθωρισμός και η ανεργία βρίσκονται στα ύψη και η κυβέρνηση εξοδεύει περισσότερα από αυτά που παίρνει από τους φόρους.

Γι'αυτό οι καπιταλιστές θέλουν να επιβάλουν περισσότερους φόρους στους εργαζομένους. Σχεδιάζουν νέες επιθεσεις εναντίον στους μισθούς και πιο πολλές απολύσεις εργαζομένων, περικοπές στην υγεία και τις κοινωνικές παροχές.

Ο Μπερλουσκόνι δεν μπορεί αλλά

ούτε και θέλει να ικανοποιήσει τις υποσχέσεις που έδωσε και συντομα θα αναγκαστεί να δείξει το πραγματικό του πρόσωπο σαν καπιταλιστής.

Η υποστήριξη των σημερινών συμμαχών του είναι αμφίβολη. Πριν ακόμα να ανακινωθούν τα τελικά αποτελέσματα η δεξιά συμμαχία ετρίζε από της διαφωνίες ανάμεσα στους συνεταιρούς. Ο ηγέτης της Ληγκας, Μποσι, δήλωνε ότι δεν μπορούσε να συνεργαστεί με τους φασίστες και δεν ήθελε τον Μπερλουσκόνι για πρωθυπουργό. Η Ληγκα θέλει να διαχωρίσει το πλούςιο βορρά από τον φτωχο νότιο και να δημιουργήσει ένα ομοσπονδιακό κράτος. Αντίθετα το φασιστικό κόμμα θέλει ένα ενωμένο και ισχυρό κράτος.

Η Εργατική Τάξη

Τα αποτελέσματα των τελευταίων εκλογών στην Ιταλία είναι μια καθαρή προειδοποίηση για τον καθένα μας γιατί δείχνουν ότι η αριστερά και το εργατικό κίνημα δεν ωφελούνται αυτομάτως μέσα από την κοινωνική και οικονομική κρίση του καπιταλισμού αλλά χρειάζεται η αριστερά να προβάλει σαν εναλλαχτική πρόταση στην κρίση και την διαφθορά.

Το χειρότερο είναι ότι για πρώτη φορά στην Ευρώπη μετά από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο οι φασίστες θα παρουν μέρος σε μια κυβέρνηση. Ωστόσο η φασιστική απειλή μπορεί ακόμα να αντιμετωπιστεί. Η δύναμη των φασιστών νταζών δεν είναι αρκετά μεγάλη ώστε να μπορέσουν να κτυπήσουν την αριστερά και τις εργατικές οργανώσεις. Η κινητοποίηση της εργατικής τάξης μπορεί να τους συντρίψει.

Οι Ιταλοί εργάτες αντιμετωπίσαν με τους δικούς τους αγώνες τις επιθεσεις της κυβέρνησης εναντίον

στα βιωτικό τους επίπεδο, καθώς το πολιτικό κατεστημένο της χώρας κατέρρεε κάτω από το βάρος της κρίσης και των σκανδάλων. Το 1992 έγινε μεγάλη γενική απεργία που ταρακούνησε την Ιταλία. Πριν από ένα χρόνο έγινε μια σειρά από περιφερειακές γενικές απεργίες. Ωστόσο η ηγεσία των συντεχνιών και η κοινοβουλευτική αριστερά απέτυχαν να δώσουν νικηφόρα προοπτική στις εργατικές κινητοποιήσεις.

Η κυβέρνηση που θα σχηματιστεί η ιταλική δεξιά θα είναι αδύνατη. Το παραδείγμα της Γαλλίας, όπου η δεξιά κυβέρνηση που θριαμβεύσε πριν ένα χρόνο στις εκλογές αντιμετωπίζει σήμερα ένα κύμα κινητοποιήσεων και απεργιών δείχνει ότι η εργατική τάξη και η νεολαία μπορούν να αντισταθούν με επιτυχία στα προγράμματα λιτότητας που θέλουν να της επιβάλουν οι κυβερνήσεις. Ακόμα παραπάνω η εμπειρία του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα δείχνει ότι μπορούν και να τις ανατρέψουν όπως εκάναν με τον Μητσοτάκη.

Σταυρος Σιδεράς

ΗΠΑ

ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΤΩΝ ΦΟΡΤΗΓΑΤΖΗΔΩΝ

Γύρω στους 75.000 οδηγοί φορτηγών και φορτωτές, μέλη μιας από τις σημαντικότερες συντεχνίες των ΗΠΑ, κατέβηκαν σε απεργία. Είναι η μεγαλύτερη απεργία που οργανώσε η Συντεχνία Μεταφορέων (γνωστή σαν Teamsters) τα τελευταία 15 χρόνια.

Η συντεχνία κηρύξε την απεργία μετά την απαίτηση των 22 μεγαλύτερων εταιρειών μεταφορών να υπογράψουν νέα συμβόλαια. Τα νέα συμβόλαια προνοούν απολύσεις χιλιάδων εργατών λόγω περικοπών, την εργοδότηση με βάση την μερική απασχόληση και τον περιορισμό των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων.

Η απεργία εξελίχθηκε με μεγάλη ταχύτητα όταν στις αρχές Απριλίου, οι λιμενεργάτες στους σταθμούς της Τακόμα και Οκλαντ αποφάσισαν να συμπαρασταθούν στους απεργούς.

Η απεργία βάζει σε δοκιμασία τη νέα ηγεσία της Συντεχνίας που εκλεγόταν, με την υποσχέση να δημιουργήσει ένα δημοκρατικό συνδικάτο που να παλεύει πιο δυναμικά για τα συμφέροντα των εργαζομένων στις οδικές μεταφορές.

Από τα τέλη της δεκαετίας του '70 οι φορτηγατζήδες βρίσκονται στο σταυρό των εργοδότην που προχώρησαν σε σημαντικές περικοπές.

Από την πλευρά τους οι ηγέτες της συντεχνίας με τις συμφωνίες που εκλείσαν με τους εργοδότες εκαμάν μεγάλες παραχωρήσεις στα μεροκάματα και στα οφέληματά των εργατών.

Πρόσφατα η απεργία των φορτηγατζήδων της διεθνούς εταιρείας μεταφορών, της UPS, έδειξε την διάθεσή τους για αγώνα. Ομως το δεξίο κομμάτι της ηγεσίας των Teamsters που είναι προσκεντνται στην παλιά διεφραρμένη ηγεσία, που ως γνωστό είχε σχέσεις με την μαφία, καταφερε να σπασί την απεργία και να καλέσει τους εργάτες να επιστρέψουν στις δουλειές τους.

Μετά από μια περίοδο αγώνων με παρομοία καταληξη, η απεργία των φορτηγατζήδων φανερώνει τη δυνατότητα για μαχητική αντίσταση από την πλευρά των αμερικανών εργατών εναντίον στους εργοδότες.

ΤΟΥΡΚΙΑ

ΣΕ ΚΡΙΣΙΜΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ

Ανταποκριση του ALI SAFFET, μέλους της οργανωσης Sosyalist Isci, αδελφής οργανωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στην Τουρκία

Οι δημοτικές εκλογές στην Τουρκία τον περασμένο Μάρτη φωτίσαν με τον πιο εντονό τρόπο το σταυροδρόμι στο οποίο βρίσκεται η χώρα. Είτε η εργατική τάξη θ'αντιπαλέψει την προσπάθεια που γίνεται να πληρώσει αυτή τα σπασμένα της βαθύτερης κρίσης στην Τουρκία από το 1980 ή, στις επομενες γενικές εκλογές το 1996, στην εξουσία θ'αναρριχθεί το ισλαμικό Κόμμα Ευημερίας.

Εστω κι αν το σύνολο των ψηφών που εξασφάλισε το Κόμμα Ευημερίας του έδωσαν την τρίτη θέση, είναι ο μεγάλος νικητής των προσφατών εκλογών. Είχε τη μεγαλύτερη αύξηση στα ποσοστά του, πλησιάζοντας το 20%, κάτι που ξεπεράσε και τις ίδιες τις προσδοκίες του Ερμπακάν. Πιο σημαντικά, το Κόμμα Ευημερίας εβγάλε δημάρχους σε 28 από τα 76 αστικά κέντρα της χώρας, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται και η Ισταμπούλ και η Αγκυρά.

Χαμένος

Ο μεγάλος χαμένος των εκλογών ήταν το Σοσιαλδημοκρατικό Λαϊκό Κόμμα του Ινονού. Το γεγονός δεν πρέπει να προκαλεί καμία εκπλήξη μιας και οι Σοσιαλδημοκράτες συκβερνουν από το 1991. Μοιραζότα επιομενους και την ευθυνη για την πολιτική και τα μετρα που παρνε η κυβερνηση. Τη βαναυση κατα-

στολη των Κουρδών, την καταστροφική οικονομική πολιτική και την αποτυχία της κυβέρνησης να κάνει πράξη τις προεκλογικές της εξαγγελίες για εκδημοκρατικοποίηση. Εχοντας έτσι αποξενώσει τους παραδοσιακούς τους υποστηρικτές - δηλ. τους εργάτες και τους φτωχούς των πολεών - οι Σοσιαλδημοκράτες έχασαν ένα πολύ σημαντικό μέρος των ψηφοφόρων τους, εξασφαλίζοντας στις προσφατές εκλογές ένα αξιοθρήνητο 12%.

Είναι φανερό ότι τους ψηφούς που έχασαν οι Σοσιαλδημοκράτες τους καρπώθηκε το Κόμμα Ευημερίας καθώς επίσης και το φασιστικό ΜHP που ανεβάσε απειλητικά το ποσοστό του στο 10%, εκλεγώντας δημάρχους σε 7 πόλεις. Ετσι τώρα οι ισλαμιστές μαζί με τους φασίστες παίρνουν γύρω στο 30% των ψηφών κι ελέγχουν 35 δημάρχεια.

Όπως στην Ιταλία, αυτή η κατάσταση είναι αποτέλεσμα της βαθιάς απογοήτευσης με τα παραδοσιακά κόμματα της Δεξιάς αλλά και της πλήρους αποτυχίας των Σοσιαλδημοκρατών να προσφέρουν μια εναλλακτική προοπτική, μετατρέποντας αυτή την απογοήτευση σε υποστήριξη για το κόμμα τους.

Η μεγάλη μαζά των φτωχών στις πόλεις και στην επαρχία, ακόμα και κομμάτια της εργατικής τάξης, στρέψαν τις ελπίδες τους σ'αυτό που θεωρήσαν σαν τη ριζοσπαστικότερη εναλλακτική πρόταση.

Είναι εκατομμύρια οι άνθρωποι που έχουν συνθλίβει κυριολεκτικά κάτω από το βάρος της οικονομικής κρίσης. Οι Κουρδοί έχουν επιπροσθετα ν'αντιμετωπίσουν την κλιμακωση της καταστολής και του σωβινισμού. (Ας μη ξεχνούμε ότι στην Ισταμπούλ από τα 10 εκατομμύρια κατοίκους της το 1,5 εκατ. είναι Κουρδοί). Τα τρία παραδοσιακά κόμματα (το Κόμμα του Ορθού Δρόμου, το συγκυβερνών Σοσιαλδημοκρατικό και το Κόμμα της Μητέρας Πατρίδας) δεν έχουν να προσφέρουν καμία ελπίδα σ'όλα αυτά τα εκατομμύρια.

Λιτότητα

Μόλις μια βδομάδα μετά τις δημοτικές εκλογές η κυβέρνηση εξαγγέλε ένα νέο πρόγραμμα λιτότητας που περιλαμβάνει την αύξηση των τιμών μέχρι και κατά 100% για μια σειρά από βασικά είδη όπως το ψωμί και τα καυσίμα. Το πρόγραμμα προβλέπει την άμεση ιδιωτικοποίηση των πιο κερδοφόρων κρατικών επιχειρήσεων (που θα σημαίνει την απόλυση δεκάδων χιλιάδων εργατών) και το κλείσιμο των "προβληματικών" επιχειρήσεων όπως τα ανθρακωρυχεία του Ζογκουλντακ και τη βιομηχανία σιδήρου και χαλυβα στο Καραμπουκ. Προβλέπει επίσης το παγώμα των μισθών στο δημοσιο τομέα, που έτσι κι αλλιώς υστερούν εδώ και χρόνια απέναντι στους ρυθμούς αύξησης του πληθωρισμού.

Όσο κι αν φαίνεται απίστευτο, οι Σοσιαλδημοκράτες διαλέξαν να παραμεινουν στην κυβέρνηση προσθετοντας και την δική τους υπογραφή σ'αυτά τα μετρα. Ουσιαστικά έτσι έχουν υπογράψει την θανατική τους καταδίκη. Η δυστυχία και η αγανάκτηση που προκαλεί η πολιτική της

συγκυβερνήσης σημαίνει ότι ολό και περισσότερος κόσμος θα εγκαταλείπει τα παραδοσιακά κόμματα και θα στρεφεται προς το Κόμμα Ευημερίας και τους φασίστες.

ΑντίστασηΜόνο ένα πράγμα μπορεί να εμποδίσει την αναρρίχηση του Κόμματος Ευημερίας στην εξουσία. Η αντίσταση των εργατών μπορεί ν'ανατρεψει την απογοήτευση και το κλίμα που επικρατεί σήμερα στη χώρα. Μπορεί να δώσει στα εκατομμύρια των εξαθλιωμένων την πραγματική αίσθηση των δυνατοτήτων που υπάρχουν για αντίσταση στα μετρα της κυβέρνησης. Ν'αναπτερώσει το ήθικο του κόσμου δίνοντας τους μια πραγματική γεύση της δύναμής τους.

Ηδη έχουμε τα πρώτα δείγματα μιας τέτοιας αντίστασης. Από την πρώτη κιόλας μέρα που εξαγγελλόταν τα μετρα λιτότητας γίνονται διαδηλώσεις κι απεργίες ιδιαίτερα στους χώρους που απειλούνται με ιδιωτικοποίηση. Οι εργάτες του Καραμπουκ επιχειρήσαν να πορευθούν προς την Αγκυρά αλλά στα μισά του δρόμου τους εμποδίσαν οι μηχανοκίνητες μονάδες της αστυνομίας.

Ακόμα και οι ατολή ηγεσία της εργατικής συνμοσπονδίας ΤΟΥΡΚ-ΙΣ αναγκάστηκε να εκφράσει την αντίθεση της στα μετρα λιτότητας με πολύ έντονο τρόπο.

Την έντονη αίσθηση απογοήτευσης και ήττας που κυριαρχήσε την επομένη των εκλογών διαδεχεται σήμερα η οργή εναντίον στην κυβέρνηση και η διάθεση για αγώνα.

Σήμερα η εργατική τάξη με τους αγώνες της κρατά στα χέρια της, όσο ποτέ άλλοτε, την εναλλαχτική προοπτική στη βαρβαρότητα και την καθυστέρηση.

ΟΙ ΜΑΧΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ

Η δεξιά κυβέρνηση της Γαλλίας αντιμετώπισε τον περασμένο μήνα την μεγαλύτερη εξέγερση μαθητών και νεολαίας από τον Μαι 1968. Ο πρωθυπουργός Μπαλαντυρ αναγκάστηκε να αποσυρθεί το διαταγμα για τη μείωση του κατώτατου ορίου μισθού (SMIC) για τους νέους.

Ο Μπαλαντυρ αναγκάστηκε να συναντήσει αντιπροσωπεία των φοιτητών και των μαθητών που απεργούσαν. Όμως, ακόμα κι αυτή η ταπεινωτική υποχώρηση μπορεί να μην αποδειχτεί αρκετή για να κατευνάσει τα πνεύματα.

Η Σονία, μια από τους εκπροσώπους των μαθητών που συναντήσαν τον Μπαλαντυρ είπε: "Είπαμε στον Μπαλαντυρ ότι έχουμε τρία αιτήματα. Να αποσυρθεί το διαταγμα για το SMIC, να επιστρέψουν οι δύο Αλγερίνοι νεοί που συνελήφθησαν στη διαδήλωση και διωχτήκαν από τη χώρα και να ελευθερωθούν όλοι όσοι συνελήφθησαν στη διάρκεια των κινητοποιήσεων". Και προσθέτει: "Του είπαμε ότι αν δεν ικανοποιούνται και τα 3 αιτήματα μας θα φευγάμε εκείνη τη στιγμή", πράγμα που έγινε.

Η κυβέρνηση υποχώρησε μόνο μετά από μια δεύτερη κινητοποίηση των 200.000 στο Παρίσι σε διάστημα δύο βδομάδων.

Η Αντελίν, μαθήτρια από τη δυτική Γαλλία είπε χαρακτηριστικά: "Είμαστε πολύ νεοί για να ψηφίσουμε αλλά δεν είμαστε πολύ νεοί για να απεργήσουμε!".

Σε όλες τις πόλεις της Γαλλίας γίνονταν σχεδόν καθημερινά κινητοποιήσεις από δεκάδες χιλιάδες νεολαίους. Η εξέγερση δεν περιστράφηκε απλά γύρω από το ζήτημα του κατώτατου ορίου μισθού.

Για δεκάδες χιλιάδες μαθητές το μέλλον που ανοίγεται μπροστά τους είναι η ανεργία. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, ένας στους τέσσερις νέους κάτω των 25 χρονών είναι σήμερα άνεργος.

Η Λορς από το Παρίσι εξηγεί: "Αυτό το κίνημα είναι αποτέλεσμα της γενικής μας δυστυχίας. Κουρασθήκαμε να μας χαρακτηρίζουν σαν τη γενιά που δεν ενδιαφέρεται για τίποτα".

Η πόλη της Λυών αναδείχθηκε σαν "η πρωτεύουσα του αγώνα". Οι διαδηλώσεις που έγιναν εκεί ήταν οι μεγαλύτερες που είδε η πόλη από το 1968.

Ο μισθός υπουργός εσωτερικών, Πασκουά, απειλίζει τους "βίαιους" διαδηλωτές με σκληρές ποινές, μέχρι και 7χρονη φυλάκιση. Τα γαλλικά ΜΜΑΔ φροντίζουν έτσι ώστε οι κινητοποιήσεις να καταληξουν στη βία. Οι απειλές όμως δεν καταφεραν να εμποδίσουν την εξέγερση. Καθημερινά χιλιάδες μαθητές συγκεντρώνονταν στην κεντρική πλατεία της Λυών για να αντιμετωπίσουν τα ΜΜΑΔ. Ένας μαθητής εκφράζοντας την αγανάκτηση της νεολαίας είπε: "Έχουμε βρεθεί τους πάντες και τα πάντα - την ανεργία, το σχολείο, τους μπαπούς".

Στα πανεπιστήμια οι φοιτητικές ενώσεις καλεσαν τους φοιτητές να παρουν μέρος στις κινητοποιήσεις ενώ οι ηγέτες των συντεχνιών υποχρεώθηκαν να υποστηρίξουν τις διαμαρτυρίες ενάντια στο "νεανικό κατώτατο όριο μισθού". Αντιπροσωπείες από διάφορους χώρους δουλειάς πήραν μέρος στις διαδηλώσεις.

Αυτή η νίκη της νεολαίας ανέβασε και την αυτοπεποίθηση των εργατών. Οι απεργίες των σιδηροδρομικών, των οδηγών λεωφορείων και του μετρό παρέλυσαν τη συγκοινωνία στο Παρίσι στα μέσα του Απριλίου. Η απεργία ήταν μέρος μιας γενικότερης κινητοποίησης που καλεσε η συντεχνία CGT ενάντια στα μέτρα που προσπαθεί να επιβάλει η κυβέρνηση στις συγκοινωνίες, που θα σημαίνουν χειρότερες συνθήκες δουλειάς και αύξηση στα κομίστρα. Οι συντεχνίες των εργαζομένων στις υπηρεσίες υγείας έχουν ήδη καλέσει κινητοποιήσεις στις αρχές του Μαι ενάντια στις περικοπές.

Οι μαχητικοί αγώνες της νεολαίας καταφεραν να γονατίσουν την κυβέρνηση Μπαλαντυρ που μόλις πριν ένα χρόνο κέρδισε με διαφορά τις εκλογές. Αξίζει να σημειωθεί ότι το δικαστήριο τελικά υποχρεώθηκε να θεωρήσει παρανομή την απελαση των δύο Αλγερίνων και να ζητήσει την άμεση επιστροφή τους στη χώρα.

ΠΙΣΟΓΥΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΦΑΣΙΤΩΝ

Η εξέγερση της νεολαίας - μαυροί και λευκοί ενωμένοι ενάντια στην κυβέρνηση της δεξιάς - ήταν ένα γερό χαστούκι για τους ρατσιστές. Ήταν σίγουρα ένα χτύπημα για τους φασίστες του Λεπέν.

Όμως οι φασίστες εξακολουθούν να αποτελούν απειλή στη Γαλλία. Εξασφάλισαν ένα 10% των ψήφων στις δημοτικές εκλογές που έγιναν τον περασμένο μήνα και που πιο πρόσφατα εξέλεξαν δικό τους δήμαρχο στην πόλη της Τουλών.

Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε, υπάρχει ανάγκη να μετατραπουν οι δυνατότητες που φάνηκαν μέσα από τις πρόσφατες κινητοποιήσεις της νεολαίας και των εργατών σε ένα κίνημα που συντηματικά θα εξεσκεπαζεί και θα συγκρούεται με τους φασίστες.

ΜΑΗΣ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Τον Μαι 1968 στη Γαλλία ξεσπάσε η μεγαλύτερη γενική απεργία που γνώρισε ο κόσμος. Στηθηκαν οδοφράγματα, οι εργάτες κατέλαβαν τα εργοστάσια και τα γραφεία. Σύμφωνα με ένα αυτοπτη μαρτυρά, εκείνες τις μέρες "κυριαρχούσε η απολυτή ελευθερία". "Δεν υπήρχαν ούτε εργοδότες, ούτε αφεντικά".

Το φαντάσμα του Μαι κινήει και σήμερα τ'αφεντικά της Ευρώπης. Χαρακτηριστικά, όταν τον περασμένο Οκτώβρη οι εργάτες της Αιαρ Φρανς απεργήσαν ενάντια στην κυβέρνηση, υπουργός της κυβέρνησης του Μπαλαντυρ εξήγησε την υποχώρηση της στα αιτήματα των εργατών με τα πιο κάτω λόγια: "Ήταν μια εξέγερση που ομοία της δεν ξαναδαμέ από το 1968".

ΦΟΙΤΗΤΕΣ

Στο αποκορύφωμα της εξέγερσης του Μαι 68, ο πρόεδρος της Γαλλίας Ντε Γκωλ εγκατέλειψε μυστικά την χώρα. Αργότερα ο πρωθυπουργός της χώρας, Ζωρζ Μπομπιντου παραδέχτηκε ότι ο Ντε Γκωλ πίστεψε πως οι εργάτες είχαν νικήσει: "Θεωρώντας ότι το παιχνίδι είχε χαθεί, αποφάσισε να παραιτηθεί από την πολιτική".

Η εξέγερση δεν ξεκίνησε από τους εργάτες αλλά από τους φοιτητές και τον αγώνα τους για καλύτερες συνθήκες διδασκαλίας και την καταργηση καποιων απηρχαιωμενων, συντηρητικων πανεπιστημιακων κανονισμων.

Η κυβέρνηση αποφάσισε στις αρχές του Μαι να καταστείλει τον αγώνα των φοιτητών στέλνοντας την αστυνομία να κλείσει το πανεπιστήμιο της Σορβόνης στο Παρίσι.

Ακόμα και οι φοιτητές που παρέμεναν μέχρι εκείνη τη στιγμή παθητικοί θεατές, ενωθηκαν τώρα με τους άλλους αγωνιστές για να δώσουν την μάχη με την αστυνομία. Εκείνη η νύχτα έμεινε γνωστή σαν "η νύχτα των οδοφραγμάτων".

Στις 10 Μαι, καθώς η αστυνομία επιχειρούσε να αποκοψει ολοκληρωσε περιοχές του Παρισιού, 30.000 φοιτητές ξεχυθηκαν στους δρόμους και εστησαν οδοφράγματα για να δώσουν την μάχη. Η αστυνομία επιτεθηκε με γκλοπ και δακρυγόνα. Οι φοιτητές απάντησαν με πέτρες. Οι μάχες στους δρόμους μαινονταν για ώρες.

"Ήταν χιλιάδες αυτοί που βοηθήσαν", θυμάται καποιος που πήρε μέρος στις συγκρούσεις. "Γυναίκες, εργάτες, περαστικοί, άνθρωποι που ήταν με τις πυτζάμες τους, σχηματιζαν ανθρωπινες αλυσίδες για να μεταφέρουν πέτρες, ξύλα και σιδερά".

Οι αρχές απαγορεύσαν στα κρατικά τηλεοπτικά και ραδιοφωνικά κανάλια να καλύψουν τα γεγονότα. Ιδιωτικοί όμως σταθμοί μετεδιδαν ζωντανά τις μάχες, στιγμή προς στιγμή. Άνθρωποι από όλο το Παρίσι αρχισαν να μαζευονται στις περιοχές όπου γινονταν οι συγκρούσεις.

"Η αστυνομία επιτίθεται, επιχειρεί να διαλύσει τα οδοφράγματα", ακουγονταν η φωνή ενός σχολιαστή.

"Οι φοιτητές αντεπιτίθενται, η αστυνομία υποχωρεί... Ετομαζονται τώρα να επιτεθούν". "Οι κατοίκοι της περιοχής ριχνουν αντικείμενα από τα παραθύρα τους. Η αστυνομία απαντά ριχνοντας δακρυγόνα μέσα στα διαμερίσματα".

Η επερχόμενη αντιστάση των φοιτητών αναγκάσε τελικά την αστυνομία να υποχωρήσει. Την επομένη το πρωί, ο Μπομπιντου ανακοίνωσε ότι θα ανοίγε ξανά το Πανεπιστήμιο. "Προτίμησα να δώσω τη Σορβόνη στους φοιτητές, παρά να τους δώ να την παίρνουν μόνοι τους με την βία", ομολογούσε αργότερα.

Ήταν όμως αργά. Η αντιστάση των φοιτητών έδωσε φωτιά στο θυμό εκατομμυρίων εργατών. Οι ηγέτες των συντεχνιών, βλέποντας πως είχε διαμορφωθεί το κλίμα, καλεσαν στις 13 Μαι 24ωρη γενική απεργία και διαδήλωση την ίδια μέρα ενάντια στην αστυνομική βία.

Οι γραφειοκράτες ηγέτες των εργατών ήθελαν να αποφύγουν κάθε μορφή δυναμικού αγώνα. Ελπίζαν ότι καλώντας αυτή τη διαδήλωση θα έδιναν τέλος σ'αυτή την ιστορία.

Το μέγεθος της ανταποκρισης του κόσμου ξεπληξε τους πάντες. Στη διαδήλωση πήραν μέρος πάνω από 1 εκατομμύριο. Να τι έχει να πει καποιος που συμμετείχε στη διαδήλωση: "Κάθε εργοστάσιο, κάθε χώρος δουλειάς εκπροσωπούνταν στη διαδήλωση. Σιδηροδρομικοί, ταχυδρομικοί, μεταλλεργάτες, πωλητριες, ηλεκτρολόγοι, τραπεζίτες, γκαρσονιές, οδοκαθαριστές, οδηγοί λεωφορείων, δασκαλοι...". Το παν που βρισκόταν στην κορυφή της διαδήλωσης εγραφε: "Φοιτητές, Καθηγητές, Εργάτες, Αλληλεγγύη". "Η νίκη βρίσκεται στους δρόμους" ήταν το σύνθημα που κυριαρχούσε.

Εργάτες

Οι προσδοκίες και των συντεχνιακών ηγετών και της κυβέρνησης ότι αυτή η διαδήλωση θα εκτόνωνε την κατάσταση εξανεμίστηκαν.

Μια ελαχίστη σπιθα πυροδοτήσε μια ακόμη μεγαλύτερη εκρήξη. Οι εργάτες στην Sud Aviation εδώ και καιρό εκαναν κάθε Τρίτη μια 15λεπτη στάση εργασίας για να ικανοποιηθούν καποια αιτήματα τους. Εκείνη την Τρίτη όμως, μετά την 15λεπτη στάση ένα κομμάτι των εργατών αποφάσισε να μην ξαναπασει δουλειά. Αρχισαν να διαδηλώνουν γύρω από το εργοστάσιο, κλείνοντας τον διευθυντή μέσα στο γραφείο του. Μεχρι το βράδυ το εργοστάσιο είχε καταληφθεί από 2.000 εργάτες.

Την επομένη, οι εργάτες στο εργοστάσιο της Renault στη Ρουέν εμαθαν τα νέα για την καταληψη και γύρω στους 200 απ'αυτούς αρχισαν να διαδηλώνουν έξω από το γραφείο του δικού τους διευθυντή. Αυτός αρνήθηκε να τους συναντήσει. Με τη σειρά τους λοιπον εφραξαν τις εισόδους του εργοστασιου, καταλαμβάνοντας το.

Η εξέγερση εξαπλώθηκε πολύ γρήγορα. Εργάτες σ'όλη τη χώρα αρχισαν να καταλαμβάνουν τα εργοστάσια και τους χώρους δουλειάς τους. Οι νεοί εργάτες, που συχνά δεν ήταν ούτε μέλη των συντεχνιών, μπήκαν επικεφαλής στον αγώνα.

Κάθε νέο δελτίο ειδήσεων ανακοινωνε και νέες καταλήψεις. Φτάνοντας στο τέλος της βδομάδας, όλα

ΑΝΟΙΧΤΗ

26 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ
ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΣΟ

11 ΜΑΗ
Λαϊκή Σκηνή

ΕΝΙΑΙΟ ΛΥΚΕΙΟ

ΑΠΟ ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ
ΣΤΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Η απόφαση του Υπουργείου Παιδείας να εφαρμόσει το θεσμό του Ενιαίου Λυκείου, το έχει φέρει αντιμέτωπο κυρία με τους καθηγητές της Τεχνικής και Επαγγελματικής εκπαίδευσης, και τους γονείς.

Το Ενιαίο Λύκειο (Ε.Λ.) είναι η ενοποίηση της λυκειακής με την τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευση στις δύο τελευταίες τάξεις του Λυκείου. Θα προηγουμένως τέσσερα χρόνια κοινής εκπαίδευσης όπως τα σημερινά Γυμνάσια και μετά θα έχουν κάποια κοινά μαθήματα και κάποια άλλα που θα επιλεγούν οι ίδιοι οι μαθητές.

Υπάρχει όμως αρκετή συγχυση ακόμα για το τι θα είναι το Ε.Λ. και ιδιαίτερα μέσα στους μαθητές. Κάποιοι από αυτούς μάλιστα το βλέπουν με καλό μάτι γιατί πιστεύουν ότι με το Ε.Λ. θα απαλλαγούν από ανιαρά μαθήματα και θα έχουν την δυνατότητα και το χρόνο να ασχοληθούν με τα μαθήματα που τους ενδιαφέρουν.

Ποια όμως είναι η πραγματικότητα; Τι κρυβεται πίσω από αυτή τη νέα μεταρρύθμιση στα σχολεία; Θα κερδίσουν οι μαθητές από αυτή ή θα αποδειχθεί για μια ακόμα φορά ότι οι αλλαγές που θέλει το Υπουργείο Παιδείας, δεν έχουν καμία σχέση ούτε με τα ενδιαφέροντα των μαθητών, ούτε με ξαλαφρώμα του αναλυτικού προγράμματος, ούτε με τα συμφέροντα των εκπαιδευτικών.

μεταρρύθμιση της κρίσης

Το Υπουργείο Παιδείας ισχυρίζεται ότι με το νέο θεσμό θέλει να δώσει στους μαθητές γνώσεις που να τους ενδιαφέρουν περισσότερο και να τους βοηθούν στον επαγγελματικό τους προσανατολισμό. Στην πραγματικότητα όμως ο νέος θεσμός επιβάλλεται από τις οικονομικές συνθήκες και τις ανάγκες του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού που αντιμετωπίζει την χειρότερη του κρίση εδώ και πολλά χρόνια.

Με το νέο θεσμό η κυβέρνηση θέλει να σπασει την προκαταλήψη που υπάρχει για την τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευση και να στρέψει τους μαθητές εκεί που υπάρχουν ανάγκες για τις επιχειρήσεις των ελληνοκυπριακών καπιταλιστών. Τα τελευταία χρόνια οι μαθητές των τεχνικών σχολών μειώνονται συνεχώς και έπεσαν στο 19% για το 1992, ενώ οι μαθητές στα Λύκεια που ακολουθούν τον

συνδυασμό Σ4 των ΛΕΜ, που είναι το παλιό εμπόρικο μειώθηκε από 32% που ήταν το '83-'84 σε 17,8%.

Με το Ε.Λ. το Υπουργείο ελπίζει ακόμα να περιορίσει τον αριθμό αυτών που θα πηγαίνουν για σπουδές. Η νοτία Κυπρός είναι η 3η χώρα σε αριθμών φοιτητών σε αναλογία με τον πληθυσμό. Το 50% των αποφοιτών λυκείων πηγαίνουν είτε πανεπιστήμιο είτε κολέγιο. Η κυβέρνηση θέλει να αλλάξει αυτή την εικόνα. Σήμερα κάθε μαθητής τεχνικής σχολής αναγκάσει από ειδικευμένους εργάτες σε τεχνικά επαγγέλματα και όχι τόσο από πτυχιούχους.

Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα και από το προγράμμα που προτείνει το Υπουργείο Παιδείας. Οι περιοδοί των κοινών μαθημάτων όπως η ελληνικά, ιστορία, αγγλικά, μαθηματικά, είναι ελαχιστές σε σχέση με τα μαθήματα ειδικεύσεως. Οι δυνατότητες για καποιους μαθητές να περάσουν σε πανεπιστήμια είναι ανυπαρχτές αν δεν παρακολουθούν εντατικά φροντιστήρια, τα οποία βεβαίως πρέπει να πληρώνουν οι ίδιοι. Καταλαβαίνει κανείς τις οικονομικές δυνατότητες που θα έχουν τα παιδιά της εργατικής τάξης να μπουν σε πανεπιστήμια.

Από την άλλη με το Ε.Λ. η ίδια η επαγγελματική εκπαίδευση υποβαθμίζεται. Καταργώντας τις Τεχνικές και Επαγγελματικές σχολές η Κυβέρνηση ελπίζει να γλυτώσει αρκετά λεφτά. Σήμερα κάθε μαθητής τεχνικής σχολής στοιχίζει στο κράτος 2242 λίρες, ενώ το αντίστοιχο ποσό για τα Λύκεια είναι σχεδόν το μισό, 1296 λίρες. Βεβαίως η κυβέρνηση δεν προκειται καταργώντας τις τεχνικές σχολές να αυξήσει τα Ε.Λ. σε ίσο αριθμό ή να φροντίσει για υλικότεχνική υποδομή και εργασία για όλους τους κλάδους σε όλα τα Λύκεια. Είναι φανερό ότι πολλοί μαθητές θα αναγκάζονται να διαλέξουν κλάδους μόνο από αυτούς που θα προσφέρονται ή να αλλάζουν σχολείο, αν έχουν αυτή τη δυνατότητα.

Ακόμα η υποβάθμιση της τεχνικής και επαγγελματικής εκπαίδευσης θα τους αναγκάζει να παρακολουθήσουν προσθέτως μαθήματα, για να μπορέσουν να βρουν δουλειά με ένα υποφερτό μισθό. Ήδη για το σκοπό αυτό η κυβέρνηση σκεφτείται να λειτουργήσει Ινστιτούτα Επαγγελματικής Κατάρτισης στα οποία θα φοιτούν για άλλα δύο χρόνια όσοι θα θέλουν περισσότερη ειδικευση για ένα κλάδο. Η κυβέρνηση θέλει έτσι να δημιουργήσει μια νέα διακρίση για τους νέους εργαζομένους

που θα είναι υπο εκπαίδευση και θα πληρώνονται φυσικά πολύ λιγότερο. Όπως δοκίμασε να κάνει και ο Μπαλαντάρ στη Γαλλία.

Με αυτό τον τρόπο ακόμα θα καταφέρει να δημιουργήσει μια πιο ευελιχτή εργατική δύναμη που να μπορεί ευκολά να την στρέψει στους κλάδους εκείνους που υπάρχει ανάγκη.

Το Ε.Λ. δεν έχει καμία σχέση ούτε με περισσότερες γνώσεις, ούτε με καλύτερη μορφωση. Δεν έχει να προσφέρει τίποτα στους μαθητές. Οι διακηρύξεις για δωρεάν παιδεία και ίσες ευκαιρίες στη μορφωση δεν είναι παρά ψευτικά λόγια που προσπαθούν να κρυψουν την προσπάθεια της κυβέρνησης να μετατρέψει τα πανεπιστήμια σε χώρους για τους λίγους, για τα παιδιά της αρχουσας τάξης, και να μετατρέψει τους πολλούς σε φτηνό εργατικό δυναμικό για τις επιχειρήσεις και τα ξενοδοχεία των ελληνοκυπριακών καπιταλιστών.

Ο νέος θεσμός δεν έχει να προσφέρει τίποτα ούτε και στους καθηγητές. Αντίθετα η εφαρμογή του θα είναι μια καλή ευκαιρία για την κυβέρνηση να δοκιμάσει να βάλει χέρι στις κατακτήσεις των εκπαιδευτικών, όπως κάνει κάθε φορά που εφαρμόζει ένα νέο θεσμό.

αντίσταση

Οι μαθητές και οι εκπαιδευτικοί πρέπει να αντισταθούν σε αυτό το θεσμό. Να συντονίσουν τον αγώνα τους και μαζί με τους συνδημοσυν γονέων να αντιδράσουν και να εμποδίσουν την κυβέρνηση να τον εφαρμόσει.

Αν η κυβέρνηση ενδιαφέρεται να αυξήσει τις δυνατότητες γνώσης των μαθητών, και να τους δώσει περισσότερες ευκαιρίες για μορφωση και δουλειά τότε μπορεί να μειώσει τον αριθμό των μαθητών στο μισό σε κάθε τάξη. Έτσι και οι καθηγητές θα κάνουν πιο άνετα τη δουλειά τους, και οι μαθητές θα μπορούν να παρακολουθούν τα μαθήματα και να μην έχουν ανάγκη από φροντιστήρια.

Η δημιουργία και αναγνώριση των μαθητικών συμβουλίων δίνει σήμερα στους μαθητές την δυνατότητα να παλέψουν οργανωμένα εναντίον στη καπιταλιστική μεταρρύθμιση της Αγγελίδου. Η συντονισμένη δράση τους, μαζί με τις οργανώσεις των εκπαιδευτικών μπορεί να ματαιώσει τα σχέδια της κυβέρνησης και των καπιταλιστών. Η πρόσφατες μαθητικές κινητοποιήσεις στη Γαλλία και προηγούμενα στην Ελλάδα είναι το καλύτερο παράδειγμα.

Δημήτρα Χριστοδούλου

ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ
ΣΥΜΒΑΣΕΙΣΑΠΑΝΤΗΣΗ
ΣΤΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ
ΤΩΝ
ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ
ΜΕ ΤΗΝ
ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΤΩΝ

Όλες σχεδόν οι συλλογικές συμβάσεις που ελήξαν τον Δεκεμβρή του 1993, έχουν καταλήξει σε αδιέξοδο.

Οι εργοδότες δηλώνουν τελειώς προκλητικά ότι, όχι μόνο δεν δίνουν αυξήσεις, αλλά θέλουν να βάλουν χέρι στην ΑΤΑ, να αλλάξουν τη συμφωνία που εκάναν για το ωράριο και να παγώσουν τις συμβάσεις για δύο χρόνια. Θέλουν με δύο λόγια να καταργήσουν την έννοια του κεκτημένου δικαιώματος.

Οι ελληνοκυπριοί καπιταλιστές θέλουν να φορτώσουν τα βαρή της καπιταλιστικής τους κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων και δείχνουν το πιο αγριο και σκληρό τους πρόσωπο. Αυτό έγινε φανερό από πολύ νωρίς. Ήδη ο Ζηβανάρης πριν ένα μήνα δήλωνε σε μια δημοσιογραφική διάσκεψη ότι «οι εργοδότες έχουν θέσει στοχούς και θα τους πετύχουν οσος χρονος και αν χρειασθεί και οποιες θυσιες και αν κάνει η εργοδοτική πλευρά».

Αυτή τη στιγμή προσπαθούν να διασπάσουν το εργατικό κίνημα και να διαπραγματευτούν χωρίστα για τον κάθε κλάδο την ΑΤΑ, τις συλλογικές συμβάσεις, και το ωράριο. Έτσι έχουν ξεκινήσει πρώτα με τους οικοδόμους που είναι ένας από τους πιο δυνατούς κλάδους, ελπίζοντας ότι με τους υπολοίπους μετά θα είναι πιο ευκολά τα πράγματα.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση η ηγεσία των συντεχνιών κρατά στάση αναμονής και δηλώνει έτοιμη να διαπραγματευτεί ακόμα και την ΑΤΑ «μέσα στα πλαίσια ενός ευρύτερου κοινωνικού συμβολαίου».

Αυτή η υποχωρητικότητα όμως το μόνο που κάνει είναι να ανοίγει την όρεξη των καπιταλιστών παραπάνω. Ήδη η υποχώρηση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας να υποβάλει φέτος αιτήματα κατά 70% χαμηλότερα από τις προηγούμενες συμβάσεις, το μόνο που πέτυχε είναι να αδυνατίσει την διαπραγματευτική θέση της εργατικής τάξης και να δώσει το μήνυμα στους εργοδότες ότι οι συντεχνίες μπορούν να υποχωρήσουν και άλλο.

Την ίδια στιγμή που οι εργοδότες συντονίζονται κάτω από την καθοδήγηση της ΟΕΒ για να κρατήσουν παντού την ίδια στάση, η ηγεσία των συντεχνιών αφήνει τον κάθε κλάδο να δώσει την μάχη χωρίστα. Η απάντηση που πρέπει να πάρει ο Ζηβανάρης και οι ομοιοί του της ΟΕΒ πρέπει να είναι ενιαία από ολοκληρωτο το συνδικαλιστικό κίνημα, από τους οικοδόμους, τους μεταλλεργάτες, τους εργάτες της ενδυσής, τους δημοσίους και ημικρατικούς υπαλλήλους. Η ηγεσία των συνεχινών πρέπει να αρνηθεί να διαπραγματευτεί για τον κάθε κλάδο ξεχωρίστα και να διαπραγματευτεί για όλους μαζί.

Η επίθεση είναι τόσο αγρία και συνολική που χρειάζεται μια εξίσου συνολική και δυναμική απάντηση. Οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν πρέπει να κάνουν ότι εκάναν με το ωράριο πριν δύο χρόνια, να κυριεύουν απεργία στο κάθε κλάδο χωρίστα και μόνο στους εργοδότες που δεν το εφαρμόζαν. Πρέπει να καλέσουν ολοκληρωτή την εργατική τάξη σε ενιαίες κινητοποιήσεις.

Η προσπάθεια για δημιουργία πανσυνδικαλιστικής διάσκεψης είναι μια καλή αρχή και πρέπει να πετύχει. Αυτή την στιγμή η εργατική τάξη χρειάζεται όχι μόνο πανσυνδικαλιστική διάσκεψη αλλά ένα ενιαίο συνδικαλιστικό όργανο. Είναι καιρός οι ηγεσίες των συντεχνιών να προσανατολιστούν στην δημιουργία μιας Γενικής Συνομοσπονδίας των Εργαζομένων στη Κύπρο.

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

καλύτερες συνθήκες για το νοσηλευτικό προσωπικό
σημαίνουν καλύτερες υπηρεσίες και φροντίδα για τους ασθενείς

Ο κλάδος των νοσοκομίων βρίσκεται σε αναβρασμό. Σε Γ.Σ. αποφασισαν να προχωρήσουν σε κινητοποιήσεις και εξαγγελτήκαν απεργιακά μέτρα που ανασταλήκαν προσωρινά, μετά την καρδιακή προσβολή του Υπουργού Οικονομικών. Για τα προβλήματα και τα αιτήματα των νοσοκομίων μιλήσαμε με την Ειρήνη Χ'Λοϊζου, μέλος του Δ.Σ. των νοσοκομίων

Ας μου επιτραπεί κατ'αρχήν, προτού απარიθμώ τα προβλήματα ενα ένα, να σκιαγραφώ σε γενικές γραμμές την δουλειά του νοσοκομίου.

Υπάρχει μια διαχυτή πικρία στο νοσηλευτικό προσωπικό, γιατί είναι πασιφανές πως η όλη προσφορά του, που αναγνωρίζεται από τον απλό κόσμο, που ετυχε να ζησει εμπράκτα την βοήθεια που προσφέρουμε, από κυβερνητικής πλευράς, πιστευω πως ότι λέγεται είναι απλώς ένας καταιγισμός λέξεων μέσα από τις οποίες χάνεται η ουσία.

Η ουσία βρίσκεται στο γεγονός πως οι νοσοκομοί εργαζονται κάτω από σκληρές συνθήκες.

Η προσφορά μας είναι ανεκτιμήτη γιατί είμαστε ο μονός κλάδος που έρχεται σε άμεση επαφή με τον άνθρωπο, που ζει τα προβλήματα των ασθενών, αλλά και πολλές φορές γνωρίζει τα κοινωνικά δράματα που είναι αγνώστα στο κοινό. Γιατί ακριβώς ο ρολός του νοσοκομίου είναι να προσφέρει κοινωνική υπηρεσία, ψυχολογική συμπαράσταση στην ασθενή με πλήρη εχεμύθεια.

Η σκληρότερη φάση της ζωής του ανθρώπου είναι όταν έλθει αντιμέτωπος με την αρρώστια και τον θάνατο. Αυτή την σκληρή φάση πρέπει να αντεπεξέλθει ο νοσοκομός. Δεν αντιμετωπίζουμε απλώς μια γραφική εργασία και απίχχα χαρτιά που στο κάτω κάτω αν καθυστερήσει η διεκπαιρέωση τους δεν είναι και τίποτα φοβερό. Ο νοσοκομός πρέπει να δράσει εγκαίρως και απίχχα χαρτιά και χωρίς λάθη. Η δουλειά μας δεν σηκώνει αναβολή. Δουλεύουμε κάτω από καθημερινό αγχος και φοβερή πίεση ενώ εργαζόμαστε καθημερινά σε επαφή με μικρόβια, μεταδο-

τικές ασθένειες, και κινδύνους.

Σ'ότι αφορά την νυκτερινή βαρδιά αυτή κι'αν σπασει κοκκαλά. Αρχίζει από τις 7.0 το βράδυ μέχρι τις 7.0 το πρωί της άλλης ημέρας. Όσο παίρνουν τα χρόνια μετά από καποιαν ηλικία δεν το αντεχεις με τίποτα.

Τα προβλήματα μας λοιπόν είναι αυτά. Έχουν γίνει διάφορες συμφωνίες με την κυβέρνηση για αυτά τα προβλήματα αλλά η κυβέρνηση τις παραβιάζει και δεν εφαρμόζει αυτά που συμφωνήσαμε. Υπάρχουν και άλλα προβλήματα που σήμερα βρίσκονται υπό συζήτηση.

Το 1989 μετά από ένα σκληρό απεργιακό αγώνα που κράτησε 17 ημέρες καταφέραμε να κερδίσουμε καποιες συμφωνίες σε διάφορα θέματα όπως την στελέχωση των διαφόρων τμημάτων και την αναδιαθροση του νοσηλευτικού προσωπικού. Δηλαδή το κάθε τμήμα να έχει το αναγκαίο προσωπικό που χρειάζεται για να λειτουργήσει. Ότι ένας θαλάμος για να δουλέψει πρέπει να έχει υπεύθυνο, βοηθούς υπεύθυνους και νοσοκομους. Έγινε μια μελέτη για το αναγκαίο προσωπικό που διαρκέσε δυο χρόνια! Αυτή η μελέτη καθορίζει πόσους χρειάζεται κάθε θαλάμος ακριβώς όπως ανέφερα πιο πάνω. Αυτή η μελέτη εγκρίθηκε από την προηγούμενη κυβέρνηση αφού προτάθηκε από την ΜΕΠ.

Με την αλλαγή της κυβέρνησης το νέο υπουργικό ενέκρινε την συμφωνία και κατέθεσε γ'αυτο σχετικό νομοσχέδιο. Μετά όμως όταν αποφασίστηκε η συγκρότηση της επιτροπής ελέγχου δαπανών αποσυρθηκαν όλα τα νομοσχέδια για επανα-εξιολογήση. Μαζί και το δικό μας. Επίσης η συμφωνία του '89 προνοούσε ότι το κάθε νέο τμήμα που θα

Από την απεργία των νοσοκομίων του '89. Τα περισσότερα από όσα συμφωνήθηκαν τότε έμειναν στα χαρτιά. Η κυβέρνηση δίνει μόνο υποσχέσεις

δημιουργείται θα προϋπολογίζεται το προσωπικό που χρειάζεται και να το προσλαμβάνουν πριν ανοίξουν τα νέα τμήματα. Όταν όμως ανοίξε ο καρδιολογικός θαλάμος και το παιδοογκολογικό η συμφωνία δεν εφαρμόστηκε και προσλήφθηκε προσωπικό πάνω σε 15ήμερη βάση. Τι σημαίνει για το προσωπικό να εργαζεται σε 15ήμερη βάση; Σημαίνει ότι δεν δικαιούται άδεια ούτε καν άδεια ασθενείας! Τα δε χρόνια υπηρεσίας του δεν αναγνωρίζονται, πάνε χαμένα.

Ένα άλλο θέμα για το οποίο έχουμε συμφωνία με την κυβέρνηση είναι το θέμα των μαθημάτων αναβαθμίσης για τους νοσοκομους. Είχε συμφωνηθεί πως η επιμόρφωση των νοσοκομίων θα προχωρούσε γιατί έτσι δεν έχουν και καμία πιθανότητα προαγωγής, όμως τίποτα δεν έχει γίνει.

Στα υπό συζήτηση προβλήματα,

πρωτον αναφέρω το θέμα της πενθήμερης βδομάδας εργασίας και την αποζημίωση για την εργασία του Σαββάτου. Υπάρχει συγκατάθεση από μερους της κυβέρνησης για το πρώτο αλλά υπό δυο προϋποθέσεις. Πρωτον να μην απαιτείται επιπρόθετο προσωπικό και δευτερο να μη μειωθούν οι ώρες εργασίας. Ουσιαστικά αυτοί οι δυο όροι κάνουν την εφαρμογή της πενθήμερης ανεφικτη.

Άλλο θέμα είναι η μισθολογική ανελιξη του προσωπικού. Δυστυχώς η μάζα των νοσοκομίων μένει στην κλίμακα Α7. Όμως η τετραετής μεταγυμνασιακή εκπαίδευση που χρειάζεται το νοσηλευτικό προσωπικό για την εργασία του το θέτει σε ανιση μεταχείριση σε σχέση με τους άλλους δημοσίους υπαλλήλους.

Άλλο θέμα είναι το ζήτημα των ωφελημάτων των υπαλλήλων που

εργάζονται με το σύστημα της βαρδιάς. Με βάση συστάσεις της διεθνούς οργάνωσης εργασίας για τους εργαζομένους με το σύστημα βαρδιάς, διεκδικούμε μείωση των χρόνων υπηρεσίας για πλήρη συνταξη, απαλλαγή από το νυκτερινό καθήκον μετά από καποιαν ηλικία, όπως και των εγκύων από τον πρώτο μήνα εγκυμοσύνης τους. Η συζήτηση των θεμάτων αυτών εκκρεμεί στην ΜΕΠ εδώ και τρία χρόνια!!

Για μας τα ωφελήματα αυτά είναι πολύ σημαντικά. Η υπομονή μας εξαντλείται. Για μας η βελτίωση των συνθηκών δουλειάς μας και η αξιοπρέπειας αμοιβή μας σημαίνει βελτίωση της υγείας και καλύτερη περιθαλψη για τους ασθενείς. Παλεύουμε όχι μόνο για μας αλλά για βελτιώσεις που να έχουν αντικτηπη στην ποιότητα της νοσηλείας των ασθενών και της υγείας γενικότερα.

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ

ΟΙ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΤΗΝ ΟΡΕΞΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Η διεύθυνση των Κυπριακών Αερογραμμών απειλεί και εκβιάζει με τον πιο προκλητικό τρόπο τους εργαζομένους στις Αερογραμμές. Μίλα για απολύσεις για ιδιωτικοποίηση μέχρι και διάλυση της εταιρίας και επανασυσταση της από την αρχή με νέους όρους εργασίας, αν οι εργαζόμενοι δεν αποδεκτούν τα σχέδια της για περικοπές στα μεροκαμάτα και τα δικαιώματα τους.

Σ'αυτή την επιθεση, βρίσκει στηρίξη και συμμαχο την κυβέρνηση, και την βούλη. Για να δώσει το δάνειο των 50 εκ., που ζητά η εταιρία, η κυβέρνηση απαιτά την εφαρμογή προγράμματος λιτότητας και περικοπές. Χαρακτηριστικά στην συζήτηση στην βούλη για την παραχώρηση της πρώτης δόσης του δανείου (25 εκ.), ο Γαλανός δήλωσε ότι, η βούλη είναι διαθέσιμη να στηρίξει την εταιρία αρκεί να κάνει περικοπές.

Όλοι αυτοί όμως, όταν μιλούν για περικοπές αυτο που κοιτάζουν είναι τα μεροκαμάτα και τα δικαιώματα των εργαζομένων. Αλλάστε μερικά νομμερα για τους μισθους των διευθυντών της εταιρίας, που δημοσιεύθηκαν στο τυπο, σπάνε πραγματικά

κοκκαλά. Ποσά που οι εργαζόμενοι μόνο από το ΠΡΟ-ΠΙΟ ή το ΛΟΤΟ μπορούν να ονειρευονται ότι θα κερδίσουν. Η προπαγάνδα της εταιρίας και της κυβέρνησης θέλει να μας πείσει ότι για τα προβλήματα της εταιρίας, φταίνε οι εργαζόμενοι. Τα ψηλά μεροκαμάτα, το υπερπλεονέκτημα, η χαμηλή παραγωγικότητα κ.τ.λ. Ολ'αυτά όμως, είναι χοντρά ψεμάτα.

Φταιει ο καπιταλισμός

Τα προβλήματα των Κυπριακών Αερογραμμών οφειλονται στον φοβερό ανταγωνισμό που υπάρχει ανάμεσα στις αεροπορικές εταιρίες και την παγκόσμια οικονομική κρίση. Την προηγούμενη περίοδο η διεύθυνση των Κυπριακών Αερογραμμών επένδυσε τεραστίια κεφάλαια στην επέχταση του στόλου της για να μπορέσει να εξασφαλίσει ένα μεγαλύτερο κομμάτι από την επιβατική κίνηση στους προορισμούς που ταξιδεύει. Η οικονομική κρίση όμως και η αύξηση του ανταγωνισμού ανάμεσα στις αεροπορικές εταιρίες αντί να φέρουν πιο πολλά κέρδη, αφήσαν στην εταιρία μεγάλα χρεη.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση σήμερα, επηρεάζει όλες τις αεροπορικές εταιρίες. Τα αφεντικά των εται-

ριών στις διάφορες χώρες, προσπαθούν να φορτώσουν τα βαρη της κρίσης στην πλάτη των εργαζομένων. Σ'όλες τις χώρες η πολιτική τους είναι η ίδια. Απολύσεις, περικοπές στα μεροκαμάτα, χτυπήματα στα δικαιώματα των εργαζομένων, ιδιωτικοποιήσεις. Η κάθε εταιρία προσπαθεί να κερδίσει τον ανταγωνισμό με τις άλλες εταιρίες και προσπαθεί να μειώσει τα λειτουργικά της κόστα σε βάρος των εισοδημάτων των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι όμως σε τίποτα δεν φταίνε για να πληρώσουν αυτοί, τους ανταγωνισμούς και την κρίση του συστήματος των αφεντικών. Δεν φταίνε οι εργαζόμενοι αν ο καπιταλισμός, το πολυδιαφημισμένο σύστημα της ελεύθερης αγοράς, δημιουργεί συνθήκες αγριου ανταγωνισμού και οδηγεί σε ένα ξεφρενο κυνηγι του κέρδους.

Είναι ακριβώς γ'αυτο το λόγο που η πολιτική των θυσιών από μερους των εργαζομένων για το «καλό της εταιρίας» είναι μια αδιέξοδη πολιτική. Η εταιρία δεν προκειται να «σωθεί» με θυσίες από τους εργαζομένους, γιατί την οικονομική κρίση δεν την προκαλούν οι εργαζόμενοι αλλά είναι αποτέλεσμα της ίδιας της φύσης του καπιταλιστικού συστήματος. Όσες θυσίες και να κάνουν οι εργαζόμενοι δεν υπάρχει καμία εγ-

γηση ότι στο τέλος θα σωσουν ένα μέρος από το βιωτικό τους επίπεδο ή θα γλυτώσουν από τις απολύσεις. Αντιθετα οι μικρές θυσίες σήμερα θα φέρουν τις πιο μεγάλες αυριο και στο τέλος και τις απολύσεις.

Αντίσταση

Οι πιλοτοι και η συντεχνία τους εκαναν αυτο το λάθος. Δεχτηκαν να παραχωρήσουν μια σειρά από ωφελήματα που είχαν, στη βάση της λογικής ότι έτσι βοηθούν την εταιρία να ξεπεράσει τα προβλήματα που έχει. Υπολογίζεται ότι από τις παραχωρήσεις των πιλοτων η εταιρία θα γλυτώσει γυρω στο 1.5 εκατομμύριο. Αποτέλεσμα αυτής της ταχτικής και των παραχωρήσεων από μερους των πιλοτων, δεν ήταν η λύση των προβλημάτων αλλά να ανοίξει η ορέξη της διεύθυνσης της εταιρίας και να ζητά ακόμα πιο πολλά. Να απειλεί και να εκβιάζει τους εργαζομένους με απολύσεις και ιδιωτικοποιήσεις.

Οι αντιδράσεις από μερους των πιλοτων εναντια στην συμφωνία, που τελικά περάσε με οριακή πλειοψηφία, όπως και οι αντιδράσεις των αεροσυνοδών, που δια βοής απεργίαν παρομοια συμφωνία, δείχνουν ότι η προοπτική να δώσει σήμερα μια δυναμική απάντηση στις επιθεσεις και τις επιβουλές των αφεντικών

της εταιρίας πάνω στις κατακτήσεις των εργαζομένων είναι πολύ ρεαλιστική.

Αυτο που πρώτα και κυρία χρειάζεται να γίνει είναι ο συντονισμός ανάμεσα στους εργαζομένους της εταιρίας. Οι πιλοτοι, οι αεροσυνοδοι και οι υπολοιποι εργαζόμενοι είναι σήμερα θύματα της ίδιας επιθεσης. Γ'αυτο χρειάζεται να ενώσουν τις δυνάμεις τους για να μπορέσουν να την αντιμετωπίσουν. Η ταχτική, το κάθε κομμάτι των εργαζομένων να διαπραγματευτεί ξεχωριστά με την εταιρία, ζημιώνει τους εργαζομένους και βοηθά την εταιρία να περάσει την πολιτική της.

Στην προσπάθεια και τον αγώνα να υπερασπιστούν τα μεροκαμάτα και τα δικαιώματα τους οι εργαζόμενοι στις αερογραμμές μπορούν να αντλήσουν παραδείγματα από τους αγώνες των συναδελφων τους σ'άλλες χώρες. Κι'αν είναι κατι που το χρωστάμε στους Γάλλους εργαζομένους της AIR-FRANCE, είναι γιατί μας έδειξαν τον δρόμο προς την νίκη. Αυτο τον δρόμο πρέπει να ακολουθήσουν κι'εργαζόμενοι στις Κυπριακές αερογραμμές γιατί αποδειχτηκε ότι είναι ο μονός δρόμος που μπορεί να οδηγήσει στην νίκη.

Πετρος Μιχαήλ

«Εργατική Δημοκρατία»

Η εφημερίδα που παλεύει για:

Επανάσταση

Και όχι ρεφορμισμό.

Για την ανατροπή του αστικού κράτους και του καπιταλισμού από την ίδια την εργατική τάξη, και όχι για την μεταρρύθμιση, διαχείριση και «επιδιορθωση» του μέσα από την Βουλή.

Εργατική Δημοκρατία

Και όχι κρατικό καπιταλισμό.

Για τον έλεγχο της παραγωγής και ολοκλήρης της κοινωνίας από την άμεση δημοκρατία των ιδίων των εργατών. Ο σοσιαλισμός είναι η κοινωνία της ελευθερίας, της καταργήσης των διακρίσεων και της καταπίεσης εναντίον στις γυναίκες και τις κοινωνικές μειοψηφίες όπως οι ομοφυλόφιλοι. Οι επαναστάτες παλεύουν από τώρα στο πλευρό αυτών των μειοψηφιών υποστηρίζοντας τα δικαιώματά τους.

Οι κοινωνίες της ανατολικής Ευρώπης, της Ρωσίας μετά την σταλινική αντεπανάσταση, και της Κίνας που ονομάζονται «υπαρχόντος σοσιαλισμός» ούτε είχαν ούτε έχουν καμία σχέση με τον σοσιαλισμό και την εργατική εξουσία. Είναι παραλλαγές του καπιταλισμού, δικτατορίες πάνω στην εργατική τάξη από μια συλλογική γραφειοκρατική καπιταλιστική άρχουσα τάξη.

Διεθνισμό

Και όχι εθνικισμό και πατριωτισμό.

Παλεύουμε για την αλληλεγγύη και ενότητα όλων των εργατών ανεξαρτήτως και πέρα από την εθνικότητα και τα σύνορα. Για την διασπορά από τους καπιταλιστές του «δικού μας» έθνους και την πάλη εναντίον σε όλους τους καπιταλιστές. Σαν ελληνοκυπριοδιεθνιστές υποστηρίζουμε το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των εναντίον στην «δική μας» την ε/κ άρχουσα τάξη, που τους το αρνείται, επειδή εναντίον στα δικά τους σχέδια και επιθετικότητα στρέφεται κυρία ο εργατικός διεθνισμός μας.

Παλεύουμε εναντίον στον ρατσισμό και τους διωγμούς των ξένων εργατών.

Σε αλληλεγγύη με τους καταπιεσμένους λαούς της Μ.Ανατολής παλεύουμε για να κλείσουν οι ιμπεριαλιστικές βάσεις και οι κατασκοπευτικοί σταθμοί.

Επαναστατική οργάνωση

της εργατικής τάξης.

Για να μετατραπεί η κρίση του καπιταλισμού και οι εξεγέρσεις των μαζών των εργατών με επιτυχία σε κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη χρειάζεται η οργάνωση της επαναστατικής πρωτοπορίας τους σε επαναστατικό κόμμα.

Εφημερίδα της Οργάνωσης «Εργατική Δημοκρατία»
οδός Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' 92 Καϊμακλί.

T.K. 7280, Λευκωσία
τηλ. 02-349770

Εκδότης - Υπευθυνός για το νόμο:

Ντίνος Αγιομαμίτης

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ

Όταν τα "Θυμάτα" παλεύουν

Η ταινία *Φιλαδέλφεια* είναι βασισμένη σε μια πραγματική ιστορία που συνέβηκε στην ομώνυμη πόλη της Αμερικής στα τέλη της δεκαετίας του 1980. Η υπόθεση του έργου είναι ο αγώνας ενός νεαρού δικηγόρου με AIDS, εναντίον στις προκαταλήψεις που αντιμετωπίζουν οι ομοφυλόφιλοι και οι φορείς του AIDS.

Ένα από τα πιο σημαντικά στοιχεία της ταινίας είναι ότι απεικονίζει τον ήρωα - ομοφυλόφιλο και με AIDS - όχι σαν άλλο ένα θύμα της αρρώστιας, ανημπορά και στο έλεος της μοίρας, αλλά, σαν ένα αγωνιστή.

Ο Μπεκετ είναι ένας ανερχόμενος νεαρός δικηγόρος που εργάζεται για μια μεγάλη εταιρεία. Είναι το χαϊδεμένο παιδί των μεγάλων αφεντικών που τον προωθούν στην κορυφή. Όταν όμως ανακαλύπτουν πως έχει AIDS, σχεδιάζουν την εξαφάνιση καπνών εγγράφων και τον διώχνουν μέσα σε μια βδομάδα με το δικαιολογητικό πως η δουλειά του δεν είναι ικανοποιητική.

Από εκεί και μετά αρχίζει ο αγώνας του Μπεκετ για να αποδείξει πως η απόλυση του ήταν άδικη και ότι ο πραγματικός λόγος ήταν η ομοφυλοφιλία του και το AIDS. Η υπόθεση καταλήγει στα δικαστήρια και ο Μπεκετ κερδίζει τη μάχη. Για να φτάσει μέχρι εκεί όμως χρειάζεται να αντιμετωπίσει τεράστια προβλήματα. Το πιο σημαντικό είναι ότι είναι σχεδόν αδύνατο να βρει ένα δικηγόρο που να δεχτεί να τον υπερασπιστεί στο δικαστήριο.

Ομοφυλοφοβία!

Ο δικηγόρος που τελικά δεχεται να τον αντιπροσωπεύσει, κάνει ο ίδιος μια πορεία μέσα στην ταινία που ξεκινά από την αρχική του αρνήση επειδή αντιπάθει τους ομοφυλόφιλους και γιατί φοβάται ότι θα κολήσει AIDS. Οι προκαταλήψεις του και οι φόβοι του, που χαρακτηρίζουν κι εκφράζουν μεγάλο αριθμό των ανθρώπων, μπαίνουν σε δοκιμασία και αλλάζουν καθώς γνωρίζεται περισσότερο με τον Μπεκετ. Αυτό είναι άλλο ένα καλό στοιχείο της ταινίας.

Η ταινία δεν δίνει απαντήσεις για την καταπίεση των ομοφυλόφιλων, ούτε εξηγεί τους λόγους της εξαπλώσης του AIDS. Αλλά αντικρούει τις προκαταλήψεις και το στερεότυπο του ομοφυλόφιλου με ένα απλό τρόπο που λειτουργεί πολύ θετικά για την πλειοψηφία του κόσμου που δεν γνωρίζουν ότι συναντήσαν ομοφυλόφιλους και που δεν είχαν επαφή με άτομα που έχουν AIDS.

Καταπίεση

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο ίδιος ο Μπεκετ δεν αντιπροσωπεύει τις εμπειρίες των ομοφυλόφιλων της εργατικής τάξης. Η οικονομική του άνεση τον προστατεύει κατά πολύ από την καταπίεση και την τρομοκρατία που ζουν καθημερινά οι ομοφυλόφιλοι εργάτες και εργατρίες. Όμως, αν η οικονομική άνεση κάθε εβραίου ή μαυρού που δεχεται ρατσιστικές επιθέσεις είναι αυτό που καθορίζει τον χαρακτήρα αυτών των επιθέσεων, τότε θα καταλήγαμε να λέμε πως οι πλούσιοι εβραίοι ή μαυ-

ροι δεν είναι θύματα των ρατσιστών ενώ οι φτωχοί είναι.

Ζούμε σ' ένα σύστημα όπου η οικογένεια παίζει κυρίαρχο ρόλο. Οι ομοφυλόφιλοι είναι προκληση σε αυτή τη δομή και γι' αυτό υφίστανται την καταπίεση είτε προέρχονται από την αστική είτε από την εργατική τάξη. Βεβαίως, ενώ για τους αστούς ομοφυλόφιλους η καταπίεση μπορεί πολλές φορές να είναι μια ενοχλήση για τους ομοφυλόφιλους της εργατικής τάξης είναι οδυνηρές καθημερινές

εμπειρίες που αφορούν το σύνολο της ζωής τους.

Ας μη ξεχνούμε πως μια επιθετική εστία και σε ένα μέλος μιας καταπιεσμένης ομάδας αποτελεί την αρχή για μαζικές επιθέσεις. Για το ποια πρέπει να είναι η στάση μας το λέει καθαρά ο Λένιν: «Οι αγωνιστές πρέπει να απαντούν σε όλες τις μορφές τυραννίας, καταπίεσης και βίας, ασχέτο από το ποια τάξη θίγεται».

Τζένη Αλβανού

Νόα Χαλιφάξ

Ενάντια στην καταπίεση και το σεξισμό

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΚΑΙ Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Εκδόσεις Εργατική Δημοκρατία

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

4/5

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

11/5

Ο ΜΑΗΣ ΤΟΥ 68

18/5

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ

25/5

ΩΦΕΛΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΝΕΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΩΝ;

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Γραφτείτε συνδρομητές

Συνδρομή για ένα χρόνο

Εσωτερικού £5 - Εξωτερικού £10

ΟΝΟΜΑ _____

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _____

T.K. 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΜΕΡΑ ΤΑΞΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΛΗΣ

Απο την πρωτομαγιά του 1886, όταν οι εργάτες σ'όλες τις πολεις των ΗΠΑ οκτώσαν με το αίμα τους τον κοσμο καθιέρωσαν την Πρωτομαγιά σαν τη δική τους μερα.

Απο τότε, λευκοι και μαυροι εργάτες, αντρες και γυναikes, ντοποιοι και ξενοι εργάτες, εκδηλωνουν τη μερα αυτη την ετοιμοτητα τους να παλεψουν για τα κοινα τους συμφεροντα. Στελνουν το μηνυμα σ'ολους τους καπιταλιστες οτι η εργατικη ταξη ειναι η δυναμη εκεινη που μπορει να δωσει ενα τελος στο αδικιο και βαρβαρο συστημα τους.

Φετος η Πρωτομαγιά στη ν. Κυπρο γιορταζεται σε μια περιοδο οπου ολοι μιλουν για την αναποφευκτη ταξικη συγκρουση. Οι εργοδοτες εδειξαν τις προθεσεις τους, η κυβερνηση το ρολο που παιζει και μονο οι ηγεσιες των συντεχνιων "κανουν το παν" για να την αποφυγουν.

Η κυβερνηση Κληριδη μπορει να μην καταφερε ακομα καμια σημαντικη νικη πανω στην εργατικη ταξη. Παρολα αυτα, οι επιθεσεις των εργοδοτων και της κυβερνησης τους εναντια στο βιοτικο επιπεδο και της καταχτησεις των εργαζομενων οχι μονο δεν σταματησαν αλλα εντεινονται. Επικεντρο των επιθεσεων ειναι η ΑΤΑ, οι συλλογικες συμβασεις, το ωραριο και οι απολυσεις. Πλαϊ σ'αυτα ειναι η αποκατασταση των πραξι-κοπηματιων και η αναβιωση των ακροδεξιων εθνικιστων, του Γριβα, της Ενωσης και του "Ελλας-Ελλη-νων-Χριστιανων".

Η φετινη Πρωτομαγιά

Η εργατικη Πρωτομαγιά φετος βρισκει την εργατικη ταξη στην Ευρωπη αντιμετωπη με το βαθαιμα της οικονομικης κρισης και της καπιταλιστικης επιθεσης.

Ομως εκτος απο την κριση, η φετεινη Πρωτομαγιά κοιβαλαει μαζί της ολα εκεινα που την συμβολιζουν: την εργατικη ενοτητα και την ταξικη παλη.

Οι εργάτες σ'όλη την Ευρωπη, με σκληρους, επιμονους και μαχητικους αγωνες αναγκασαν κυβερνησεις - που εμοιαζαν παντοδυναμες - να γονατισουν ή και να καταρρευσουν.

Στην Ισπανια, την Πορτογαλια, την Ιταλια και το Βελγιο εκατομμυρια εργάτες κατεβηκαν σε γενικη απεργια. Στη Γερμανια εκατονταδες χιλιαδες εργάτες κατεβηκαν σε απεργιες, ενω χιλιαδες φοιτητες διαδηλωσαν εναντια στις επιθεσεις εργοδοτων και κυβερνησης.

Στην Ελλαδα τα απανωτα και αδιακοπα κυματα εργατικων αγωνων, απεργιες, καταληψεις, διαδηλωσεις σηματοδεσαν ολη την τριετια 1990-1993 αναγκάζοντας την κυβερνηση Μητσοτακη να καταρρευσει πριν συμπληρωσει τη θητεια της.

Στη Γαλλια η δεξια κυβερνηση του Μπαλαντυρ, που μολις πριν ενα χρο-

Πολλες φορες στο παρελθον ε/κ και τ/κ εργάτες παλεψαν μαζί για τα ταξικα τους συμφεροντα. Αυτες τις εμπειριες ειναι που χρειαζεται να θυμηθει η εργατικη ταξη σημερα

νο κερδισε "θριαμβευτικα" τις εκλογες, γονατισε μπροστα στη μαχητικοτητα των εργατων, των αγροτων, των φοιτητων και της νεολαιας. Οι απεργοι της Αιαρ Φρανς με τις καταληψεις αεροδρομιων και τις κινητοποιησεις τους κερδισαν, δινοντας το παραδειγμα και στους υπολοιπους. Τον περασμενο μηνι οι μαχητικες διαδηλωσεις των φοιτητων και της νεολαιας αναγκασαν και παλι την κυβερνηση ν'ακυρωσει το διαταγμα για μειωση του κατωτατου οριου μεροκαματων.

Στη ν. Κυπρο ομως τα πραγματα φαινονται να ειναι διαφορετικα.

Παρολο που η διαθεση πολλων εργαζομενων να δωσουν μια απαντηση σ'αυτες τις επιθεσεις υπαρχει, δεν εχουμε δει ακομα αναλογους εργατικους αγωνες και κινητοποιησεις μ'εκεινες στις χωρες της Ευρωπης.

Εργατικοι αγωνες στην Κυπρο

Μια αρκετα διαδομενη αντιληψη, που την συμμεριζονται πολλοι στη Ν.Κυπρο, λεει οτι "οι εργαζομενοι εδω τα δεχονται ολα" και οτι "τιποτα δεν μπορει να γινει".

Το ποσο λαθεμενη ειναι αυτη η αντιληψη φαινεται απο την ιδια την παραδοση των εργατικων αγωνων στη Κυπρο που ξεκινησαν απο την δεκαετια του 1920. Απο τους μεγαλυτερους αγωνες εκεινης της περιόδου ξεχωριζει η απεργια 6.000 εργατων στον Αμιαντο το 1929. Η δεκαετια του 1930 με την οικονομικη κριση, σηματοδεχτηκε απο σκληρους εργατικους αγωνες παρα το καταπιεστικο καθεστος της αποικιοκρατίας και τη βαρβαροτητα της αστυνομίας. Τετοια ηταν η απεργια των 3.000 ελληνων και τουρκων μεταλλωρυχων της Λευκας (1936) και η απεργια των Κτιστων Λευκωσις που κερδισε το 8ωρο (1939).

Η δεκαετια του 1940 ηταν η πιο πλουσια και μαχητικη περιοδος του εργατικου κινηματος. Αποκορυφω-

μα υπηρξε η χρονια 1948 με τις μεγαλυτερες εργατικες κινητοποιησεις, συγκρουσεις με την αστυνομια και τους απεργοσπαστες. Οπως ηταν η απεργια των αμιαντωρυχων που κρατησε 1 μηνι και η απεργια των 1200 οικοδομων που κρατησε 3 μηνες. Η απεργια ομως που συγκλονησε ολοκληρη την Κυπρο ηταν εκεινη των 2.000 ελληνων και τουρκων μεταλλωρυχων της ΚΜΕ και που κρατησε 124 μερες.

Ξανα στο προσκηνιο

Μπορει οι σελιδες της ιστοριας του εργατικου κινηματος στην Κυπρο να μοιαζουν σαν παλια ιστορια σε σχεση με τους εργατικους αγωνες τελευταια στην Ευρωπη αλλα πρεπει να δομε οτι και εκει επικρατουσε για πολλα χρονια «ηρεμια» πριν το σημερινο ξεσπασμα.

Η Γερμανια για 45 ολοκληρα χρονια αποτελουσε την ατμομηχανη του ευρωπαϊκου καπιταλισμου και το μοντελο της εργατικης και κοινωνικης ειρηνης. Οι Γερμανοι εργάτες ηταν για πολλους οι "πειθαρχημενοι και υπακοοι" δουλευταδες. Αυτοι οι εργάτες τα δυο τελευταια χρονια κατεβηκαν στις μεγαλυτερες απεργιες απο την δεκαετια του 1930!

Οι γενικες απεργιες στην Πορτογαλια και Ισπανια ηταν οι πρωτες για 20 χρονια αφοτου επεσε η δικτατορια και στις δυο χωρες. Στη Γαλλια η εξεγερση των φοιτητων και εργατων τον Μαι του 1968 εγινε πριν 26 χρονια. Πριν και μετα τον Μαι '68 η Γαλλια ηταν απο τις χωρες που δεν γινονταν μεγαλοι και μαχητικοι αγωνες.

Σημερα ομως με το ξεσπασμα των αγωνων και των κινητοποιησεων στις ευρωπαϊκες χωρες το σκηνικο εχει αλλαξει.

Η "ιδιουσγκρασια" και τα "εθνικα χαρακτηριστικα" των διαφορων εργατικων ταξεων δεν μπορουν να εξηγησουν τις διαφορες στο επιπεδο των εργατικων αγωνων και της ταξικης παλης σε καθε χωρα. Παντου υπαρχουν περιοδοι οξυμενων ταξι-

κων αγωνων που τις διαδεχονται περιοδοι ταξικης ειρηνης.

Σημερα, η βαθεια οικονομικη κριση υπαγορευει σ'ολες τις κυβερνησεις, δεξιες και "αριστερες", ν'ακολουθουν την ιδια πορεια: να φορτωνουν στους εργάτες τις συνεπειες αυτης της κρισης.

Τα σημαδια της οικονομικη κρισης ειναι και εδω φανερα, εστω κι αν ακομα δεν ειδαμε τα στοιχεια της κοινωνικης αναταραξης στο μεγαθος των αλλων χωρων.

Για 20 χρονια οι Ελληνοκυπριοι καπιταλιστες καμαρωναν το οικονομικο "θαυμα". Ενα "θαυμα" που σπηριστηκε στο αιματοκυλισμα του 1974, στην καταστροφη του Λιβανου και στην τοτε συγκυρια. Το φτηνο εργατικο δυναμικο και οι αγορες της Μ. Ανατολης εκμαναν τον Ε/κ καπιταλισμο ν'αναπτυσσεται με ζηλευτους ρυθμους του 7%. Η πληρης απασχολησης ηταν μεχρι χτες δεδομενη.

Σημερα η εικονα ειναι διαφορετικη. Ο ρυθμος αναπτυξης για το 1993 ηταν μολις 0,5%, και παρολο που η ανεργια δεν ειναι στα υψηλα της Ευρωπης, ειναι χιλιαδες οι εργάτες που απολυθηκαν στην ενδυση, υποδυση και τουρισμο. Το βιοτικο επιπεδο των προηγουμενων χρονων επαψε να ειναι κι αυτο δεδομενο.

Η διαθεση για αγωνα υπαρχει μεσα στους εργαζομενους αλλα η διαθεση αυτη δυστυχως δεν αξιοποιειται απο την ηγεσια των συντεχνιων. Αυτο ομως δεν μπορει να συνεχιζεται επ'αοριστο. Η ηγεσια των συντεχνιων δεν μπορει να συγκρατει συνεχεια αυτη την διαθεση των εργαζομενων, ιδιαιτερα οσο θα χειροτερευουν οι επιθεσεις της κυβερνησης και των καπιταλιστων.

Εθνικισμος

Η κυβερνηση Κληριδη χρησιμοποιει τον εθνικισμο για να εχτονωσει την εργατικη αγαναχτηση και να αποπροσανατολισει την εργατικη ταξη. Τα "αμυντικα δογματα" και οι πολεμικες προετοιμασιες χρησιμο-

ποιουνται σαν οπλο απεναντι στην αλλη πλευρα.

Η ιστορια του κυπριακου εργατικου κινηματος ειναι γεματη απο κοινοους αγωνες ελληνων και τουρκων εργατων. Σημερα εκεινο που προεχει ειναι το χτισμο της διεθνιστικης ενοτητας αναμεσας στους εργάτες της Ελλαδας, της Τουρκιας, Ελληνοκυπριων και Τουρκοκυπριων εργατων.

Μια εργατικη ταξη που παλευει εναντια στα "δικα" της αφεντικα ειναι πολυ δυσκολο ν'ακολουθησει τους "δικους" της καπιταλιστες και να συρθει σ'ενα πολεμο. Οι εργάτες αρχιζουν να βλεπουν οτι το πραγματικο προβλημα δεν ειναι οι "αλλοι" αλλα οι "δικοι" τους καπιταλιστες.

Αυτο ειναι ενα στοιχειο που σημερα υπαρχει στην Ελλαδα, στην Τουρκια, στο Βορρα και που πρεπει να το δυναμωσουμε κι εμεις στο Νοτο.

Στην Ελλαδα ηδη μια σειρα απο κλαδους μπαινουν σε κινηση με κινητοποιησεις εναντια στις ιδιωτικοποιησεις και για το ξηλωμα τους. Στην Τουρκια τα οικονομικα μετρα της Τσιλερ προκαλουν την αντιδραση των συντεχνιων και χιλιαδων ανθρακωρυχων, εργατων στη Χαλυβουργια και στο Δημοσιο που προκειται ν'απολυθουν.

Στο Βορρα ηδη ξεσπασαν μια σειρα απο προειδοποιητικες 24ωρες απεργιες, και πορειες διαμαρτυριας εναντια στην ακριβεια και την πολιτικη της λιτοτητας.

Γ'αυτο το λογο πρεπει κι εμεις στο νοτο να δειξουμε οτι η απαντηση στον κινδυνο πολεμου δεν ειναι ν'αγκαλιαστουμε περισσοτερο με τον Κληριδη και τον Ζιβαναρη, αλλα ο διεθνισμος και το δυναμωμα της παλης μας για επαναπροσεγγιση. Αυτος ειναι και ο μονος τροπος να παλεψουμε για ειρηνη και εναντια στον πολεμο.

Ειρηνη και Σοσιαλισμος

Αυτη τη στιγμη ειναι η ΑΤΑ, οι συλλογικες συμβασεις, οι δημοσιοι υπαλληλοι, οι Κυπριακες Αερογραμμες, οι νοσοκομοι, οι εκπαιδευτικοι και οι μαθητες/φοιτητες. Ειναι δυσκολο να πουμε απο πιο μετωπο θα ερθει η απαντηση.

Οταν θα ξεκινήσει η εργατικη ταξη να κινείται, η δυναμη και η δυναμικη των εργαζομενων στη ν. Κυπρο θα δειξει οτι οι Ελληνοκυπριοι εργάτες δεν ειναι καθολου διαφορετικοι απο τους αλλους.

Μεσα σ'αυτο το σκηνικο γιορταζουμε φετος την Πρωτομαγιά - μαζι με εκατομμυρια εργάτες σ'ολο τον κοσμο - και μαζί, την δυνατοτητα της ταξης μας να παλεψει συλλογικα για ν'αλλαξει τον κοσμο. Παράλληλα ομως αγωνιζομαστε για το χτισμο της επαναστατικης οργανωσης που θα μπορει να καθορισει και την πορεια των επερχομενων αγωνων, για την ειρηνη και τον σοσιαλισμο.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

5 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΙΕΝΑΝΜΕΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΠΛΑΝΑΤΑΙ

Συμπληρωνονται φετος 5 χρονια απο τον "Κινεζικο Μαι" του 1989, όταν για πανω απο ενα μηνι εκατονταδες χιλιαδες εργάτες και φοιτητες στο Πεκινο αφηφισαν ανοιχτα την αρχουσα ταξη, πηραν στα χερια τους την διευθυνση της πολης και αντιμετωπισαν το στρατο.

Η επετειος της εξεγερσης του Πεκινου θα ειναι μια ευκαιρια για τους αστους πολιτικους να χυσουν κροκοδειλια δακρυα για τους "διωσμενους για Δυτικη ελευθερια" φοιτητες. Ομως η εξεγερση αποτελει μερος του παγκοσμιο εργατικου κινηματος, σαν η αδιαψευστη αποδειξη της δυναμης των μαζων και της εργατικης ταξης.

Ενα χρονο πριν την εξεγερση το καθεστος Ντεγκ με τα ανοιγματα προς τη Δυση πηρε και μια σειρα σκληρα οικονομικα μετρα. Η αγανακτηση που συσσωρευτηκε χρειαζοταν μια σπιθα μονο για την εξεγερση.

Η σπιθα ηρθε στις 15 Απριλη 1989 με τον θανατο του "φιλελευθερου" Χου Γιαομπανγκ, πρωην γραμματεια του ΚΚ Κινας. Την επομενη εκατονταδες φοιτητες μαζεuthκαν στην πλατεια Τιενανμεν. Μεσα στις επομενες μερες οι εκατονταδες εγιναν δεκαδες χιλιαδες και οι επικηρδαιοι μετατραπηκαν σε αιτηματα.

Οι διαδηλωτες απαιτουσαν αναμεσα σε αλλα, τον δικαιοωμα συγκεντρωσης, ελευθεριας λογου και τυπου και το δικαιοωμα στο συνδικαλισμο. Στις 14 Μαι 3.000 κηρυσσουν

απεργια πεινας στην πλατεια Τιενανμεν. Τρεις μερες αργοτερα το Πεκινο κατακλυστηκε απο 1 εκατομμυριο διαδηλωτες. Εκατονταδες χιλιαδες εργάτες με πανω ανα εργοστασιο, απαιτουσαν ανεξαρτητα συνδικατα.

Η μαζικη συμμετοχη της εργατικης ταξης πανικοβαλε την αρχουσα ταξη. Στις 20 Μαι η κυβερνηση κηρυξε στρατιωτικο νομο, καλωντας 300.000 φανταρους (10% του στρατου) στο Πεκινο.

Εργάτες και φοιτητες εσθησαν οδοφραγματα και ανεβαιναν στα φορηγα του στρατου συζητωντας με τους φανταρους που πολλοι απ'αυτους συμφιλιωθηκαν με τα πληθη. Η πειθαρχια ειχε καταρρευσει.

Για να διατηρησει την εξουσια της η αρχουσα ταξη του Κινεζικου κρα-

τικου καπιταλισμου ειχε μονο ενα δρομο: την σφαγη. Ο Λι Πενγκ δεν διστασε. Η κυβερνηση φερνει "αμολυντα" στρατευματα απο τις επαρχιες. Την νυκτα της 3ης με 4η Ιουνι τα ταנקς εισβαλλουν στην πλατεια της "Ουρανις Γαληνης". Οι διαδηλωτες υποδεχτηκαν τους σφαγεις τραγουδωντας την Διεθνη... 600 νεκροι, 30.000 καταδικαστηκαν και πολλοι εκτελεστηκαν.

Το κινημα στην Κινα μπορει να ηττηθηκε τον Ιουνι του '89, ομως η αρχουσα ταξη δεν καταφερε να λυσει κανενα προβλημα. Αντιθετα αισθανεται το φαντασμα της εξεγερσης να πλαναται πανω της. Οπως εγραψε με το αιμα του ενας τραυματισμενος διαδηλωτης στο πεζοδρομιο: "Λι Πενγκ, δεν προκειται ποτε πλεον να ζησεις ηρεμια".

Ν. ΑΦΡΙΚΗ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΠΑΡΤΧΑΙΤ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Στις εκλογές της 27 Απριλίου στη Ν. Αφρική για πρώτη φορά δικαίωμα ψήφου έχουν και τα εκατομμύρια μαυροί, που αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία της χώρας.

Αυτό το κοσμοϊστορικό γεγονός είναι το αποτέλεσμα μακροχρονίων σκληρών αγώνων των μαυρών, που υποχρέωσαν τον Ντε Κλερκ να καθίσει σε διαπραγματεύσεις με το Εθνικό Αφρικανικό Κογκρέσο (ΕΑΚ). Οι διαπραγματεύσεις που ξεκίνησαν από το 1990 καταλήξαν σε συνταγματική αλλαγή που καταργεί το μισητό καθεστώς του απαρτχάιντ.

Διαπραγματεύσεις και πόλεμος στους δρόμους

Όμως από την αρχή των διαπραγματεύσεων και μόλις μερικές βδομάδες πριν τις εκλογές, στις πόλεις των Μαυρών διεξάγονταν ένας άλλος αγώνας.

Ακροδεξιές δυνάμεις των λευκών, όπως το ΑΒΒ, που είναι εναντίον στην καταργήση του απαρτχάιντ και η φασιστική οργάνωση Ιγκάθα - που χρηματοδοτείται από τις δυνάμεις ασφαλείας του Ντε Κλερκ και υποστηρίζεται από τη μειοψηφία των Ζούλου - υποκίνησαν αιματηρές συγκρούσεις που στοιχίσαν τη ζωή σε χιλιάδες μαυρούς.

Τα εκατομμύρια μαυροί εργάτες και νεολαίοι, με θάρρος και αποφασιστικότητα έδιναν τη μάχη στους δρόμους εναντίον στις φασιστικές επιθέσεις και στην αγρία καταπίεση του καθεστώτος.

Τον Μάρτη, η οργάνωση Ιγκάθα του μαυρού φυλάρχου Μπουτελεζί που συνεργάζεται με τους φασίστες, έμποδισε με τη βία των οπλών προεκλογική συγκέντρωση του ΕΑΚ στην πόλη Ναταλ. Προσπάθησε να κάνει το ίδιο και στο κέντρο του Γιοχάνεσμπουργκ αλλά αποκρούστηκε από τους μαυρούς εργάτες.

Ο δρόμος της εξεγερσης των μαζών...

Στη Ποπούατσουανα, ένα κρατίδιο μαριονέτας, οι δασκαλοί και οι δημοσιοί υπάλληλοι κατέβηκαν σε απεργία. Η απεργία που κράτησε βδομάδες και ήταν εναντίον στις περικοπές των μισθών και την χειρότερη των συνθηκών εργασίας, μετατράπηκε σε εξέγερση όταν ο πρόεδρος του κρατιδίου απέρριψε το πολιτικό

Οι λευκοί χρησιμοποιούν τα μέλη του Ινγκάθα για να διασπασουν τους μαυρούς και να παραμεινουν στην εξουσία

τους αιτήματα για ενσωμάτωση της Ποπούατσουανας στη Ν. Αφρική και συμμετοχή στις εκλογές. Μαζί τους ενωθήκαν και οι φοιτητές, που έδωσαν μια ολοήμερη αιματηρή μάχη στους δρόμους με δυνάμεις της αστυνομίας. Επίσης αστυνομικοί απεργού πηραν το μέρος των εξεγερθέντων ακολουθώντας την κυριαρχή διαθεση. Σε λίγες ώρες στην πρωτεύουσα όλοι οι εργάτες απεργούσαν και κάθε γειτονία βρισκόταν σε εξέγερση.

Το ναζιστικό κομμα των λευκών, ΑΒΒ, που είναι εναντίον στις εκλογές, βάρια εξοπλισμένο ήρθε σε υποστήριξη του καθεστώτος αλλά αποκρούστηκε από τους εξεγερμένους.

Μπροστά στην οργή των μαυρών και το φόβο ότι η εξέγερση και οι απεργίες θα επεκταθούν και σ' άλλες περιοχές, ο στρατός του Ντε Κλερκ αναγκάστηκε να απομακρύνει τον πρόεδρο και να επιτρέψει τη συμμετοχή της Ποπούατσουανας στις εκλογές.

Η μαυρή εργατική τάξη έδειξε με ποιο τρόπο μπορούν να ηττηθούν οι φασίστες και καταφερε μια σημαντική ήττα στον Ντε Κλερκ σ' ένα από αυτά τα "αυτονομα" κρατίδια που δημιούργησε το ρατσιστικό καθεστώς για να αποδυναμώσει το ΕΑΚ και να μετατρέψει το ταξικό πόλεμο σε φυλετικό.

και ο δρόμος του συμβιβασμού

Ήταν όμως και ένα κτυπήμα

στη πολιτική του Μαντελα που για να πείσει τα διάφορα κρατίδια να παρουν μέρος στις εκλογές, συμφώνησε σε τροποποίηση του σχεδίου συνταγματος έτσι που να τους δίνει περισσότερες εξουσίες και επιπλέον να παραχωρεί το δικαίωμα αυτοκυβέρνησης στις περιοχές των λευκών.

Μ' αυτές τις παραχωρήσεις ενισχύει τη δύναμη και τον κρατικό μηχανισμό των εχθρών των μαυρών και του κινήματος τους.

Τον Απρίλιο του 1993, 90% των εργαζομένων συμμετείχαν στη γενική απεργία - που καλέσαν τα συνδικατά και το ΕΑΚ - σαν απάντηση στη δολοφονία του γ. γ του Κ.Κ. Κρις Χανι από τους ακροδεξιούς. Εκατοντάδες χιλιάδες ξεχυθηκαν στους δρόμους με συνθήμα "Κατω ο Ντε Κλερκ", "κατω ο καπιταλισμός", "κατω η αστυνομία".

Όμως ο Μαντελα και η ηγεσία του ΕΑΚ έχουν διαφορετικούς στόχους. Η επιδίωξη τους είναι η όσο το δυνατό πιο ομαλή μεταβίβαση από τον καπιταλισμό του απαρτχάιντ στον καπιταλισμό των μαυρών και λευκών.

Γι' αυτό το ΑΕΚ δεν στηρίζεται πάνω στη μαζική δράση των 23 εκατομμυρίων μαυρών, τη μονή δύναμη που μπορεί πραγματικά να ανατρέψει τις φυλετικές διακρίσεις και το σύστημα που της γεννήσε.

Η ηγεσία του ΕΑΚ χρησιμοποίησε το κίνημα μόνο σα μοχλό πίεσης για τις διαπραγματεύσεις

και για να εκτονώνει την αγανάκτηση των μαζών εναντίον στο καταπιεστικό σύστημα.

Σημασία των εκλογών

Ακόμα και με το ΕΑΚ στην κυβέρνηση, τα προνόμια και η κυριαρχία των λευκών καπιταλιστών εξασφαλίζονται μέσα από το καινούργιο σύνταγμα που προβλέπει μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας.

Οι εκλογές είναι μια νίκη της μαυρής εργατικής τάξης και της νεολαίας που πολεμήσε εναντίον στο ρατσιστικό σύστημα, που της στέρησε τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα και την καταδίκασε στην εξαθλίωση και τη φτώχεια.

Όμως η συντριπτική πλειοψηφία των μαυρών εργατών, θα εξακολουθήσει να είναι θύμα εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Ο ρατσισμός θα φύγει από τους νόμους αλλά θα παραμείνει στην καθημερινή ζωή. Η φτώχεια και η ανεργία θα τους στερεί οσα θα τους επιτρέπει ο νόμος.

Γι' αυτό οι αγώνες είναι σίγουρο ότι θα συνεχίσουν και μετά τις εκλογές. Και στην ανάπτυξη αυτών των αγώνων βρίσκεται η μονή ελπίδα για μια πραγματική απελευθέρωση της μαυρής εργατικής τάξης από την καταπίεση και την εκμετάλλευση.

Μυριανθή Λοϊζου

Οι δημοτικές και κοινοτικές εκλογές του Απριλίου έδειξαν μια σχετική ανοδο του ΑΚΕΛ σε δημάρχους και κοινοταρχές όσο και σε ποσοστά. Αντίθετα οι υποψήφιοι της συγκυβερνήσεως το ΔΗΣΥ - ΔΗΚΟ φαίνεται να έχασαν κάποιες περιοχές που ελέγχαν.

Ο Χρίστου του ΑΚΕΛ χαρακτηρήσε τα αποτελέσματα των εκλογών σαν: «νίκη της τοπικής αυτοδιοικήσεως» και σαν «ψηφο διαμαρτυρίας εναντίον στην προσπάθεια κομματικοποίησης των εκλογών και πολώσης που προσπάθησε να επιβάλει η συγκυβέρνηση ΔΗΚΟ - ΔΗΣΥ».

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι τα αποτελέσματα των εκλογών αποτελούν «ψηφο διαμαρτυρίας» αλλά όχι για την προσπάθεια κομματικοποίησης των εκλογών αλλά για την ίδια την πολιτική της συγκυβερνήσεως. Μπορεί οι δημοτικές εκλογές που αφορούν κωμοπολεις και χωριά, να έχουν και ένα τοπικό χαρακτήρα αλλά αυτο που εκφράστηκε πάνω από όλα σε αυτές τις εκλογές ήταν ο θυμός και η εργατική αγανάκτηση για την αποκατάσταση των 62, για το Γρίβισμο και την ενωσιολογία που αναβιώνουν κάτω από την επίσημη σκεπή της κυβέρνησης, για τις φορολογίες, τις περικοπές των κοινωνικών παροχών, για τον αυταρχισμό και τη τρομοκρατία με την οποία αντιμετωπίζει τις αντιδράσεις του κομμου.

Αυτο φαίνεται ξεκαθάρα από τα αποτελέσματα ιδιαίτερα σε «ευαίσθητες» περιοχές που αντιμετώπισαν την κυβερνητική επίθεση και τον αυταρχισμό την προηγούμενη περίοδο όπως τη Χλωράκα όπου έχασαν οι υποψήφιοι της συγκυβερνήσεως. Υπήρξαν περιοχές που οι υποψήφιοι που υποστηρίχτηκαν από την Αριστερά εκλέχτηκαν με πολύ μεγαλύτερο ποσοστό από αυτο που αντιπροσωπεύουν οι ψηφοί του ΑΚΕΛ, ακόμα και σε περιοχές που οι υποψήφιοι της συνεργασίας υποστηρίχτηκαν και από την ΕΔΕΚ και το ΑΔΗ-ΣΟΚ όπως στο Δαλί.

Μπορεί το ΑΚΕΛ να προσπάθησε να μην πολιτικοποιήσει τις εκλογές, και να αποφύγει την πολώση αλλά πολλοί οπαδοί και στελέχη του δεν εννοώσαν το ίδιο. Σε πολλά χωριά κινητοποιήθηκαν με κύριο στόχο να μην αφήσουν τους υποψηφίους του Συναγερμού να εκλεγούν. Τα συλλαλητήρια για τους 62, για τις φορολογίες, οι απεργίες στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, οι αντικυβερνητικές κινητοποιήσεις των φοιτητών και μαθητών δεν αφήναν καμία αμφιβολία για το ποια ήταν η προτεραιότητα για όλο αυτό το κομμο.

Οι δημοτικές εκλογές επιβεβαίωσαν ότι η κυβέρνηση Κληρίδη καταφερε μέσα σε ένα χρόνο να κερδίσει το μίσος και την αντιπαθεία του μεγαλύτερου μέρους της εργατικής τάξης ακόμα και πολλών από αυτούς που την ψηφίσαν στις προεδρικές εκλογές.

Το αποτέλεσμα των δημοτικών εκλογών παρα τα οσα λέγονται για «νίκη της τοπικής αυτοδιοικήσεως» είναι μια νίκη της εργατικής τάξης που ανέβασε το ήθικο της και μια ήττα της συγκυβερνήσεως. Δεν είναι τυχαίο που οι εφημερίδες της συμπολιτεύσεως όπως η «Αλήθεια» παρουσίασαν τα αποτελέσματα των εκλογών κάτω από τον πρωτοσέλιδο τίτλο «Ανέυ πολιτικής σημασίας οι εκλογές».

Αυτή την ήττα της συγκυβερνήσεως και την καταδίκη της πολιτικής της είναι που πρέπει να προβάλει η Αριστερά. Να αξιοποιήσει την αυτοπεποίθηση και τον ενθουσιασμό που αυτή προκαλέσε μέσα στην εργατική τάξη και να δυναμώσει τους αγώνες σε όλα τα μέτωπα που έχει ανοίξει η κυβέρνηση Κληρίδη. Να δώσουμε μια δυναμική και μαζική απάντηση στην πολιτική της λιτοτήτας και του σωβινισμού αν θέλουμε να ξεφορτωθούμε την ίδια την κυβέρνηση και το Συναγερμό και όχι μόνο μερικούς δημάρχους τους.